EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 293, Şubat 2014

Seçim yılı ve devrimci sınıf çizgisi

Düzen cephesinde işlerin nasıl gideceğini belirleyecek kritik bir seçim dönemine girmiş bulunuyoruz. 30 Mart yerel seçimleri ile yaz aylarında yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimi, 2014'ü bir seçim yılına dönüştürmektedir. Yerel seçimlerde ortaya çıkacak tablo, 2015 genel seçimlerinin kaderini de dolaysız olarak etkileyecektir. Halihazırda süren şiddetli iç dalaşma nedeniyle sürekli kan kaybı yaşayan dinci parti, koşulların kendisi için elverişli olması durumunda, 2014'e erken bir genel seçim sığdırmayı da isteyecektir. Bu olmasa bile seçimler, önümüzdeki birbuçuk yılın en temel gündemi durumundadır. Nitekim sermaye partileri kadar parlamentarizm çizgisinde kümelenmiş Türkiye sol hareketinin faaliyet ve etkinliklerine de çoktandır seçim hesapları yön vermekte, her şey seçimlere endeksli hale gelmiş bulunmaktadır.

Gündemdeki yerel seçimlerin önemi

Seçim yılının ilk halkası olan yerel seçimler zaten uzun bir dönemdir gündemin en önemli maddesidir. Bu bile meselenin büyük rant ve yağma kaynakları olarak belediyelerin ele geçirilmesinden öteye bir anlamı ve işlevi olduğunu gösteriyor. Şüphesiz işin rant yanı da büyük bir önem taşımakta ve düzen partileri arasındaki kirli rekabeti alabildiğine kamçılamaktadır. Buna ek olarak yerel seçimlerin temel özelliklerinden biri de hükümet partisi için bir güvenoyu özelliği taşımasıdır. Düzen muhalefeti için yerel seçimlerin daha çok rant boyutu öne çıkarken, hükümet partisi en az rant kadar, yönetme gücünü pekiştirme işleviyle de ilgilidir. Dolayısıyla her yerel seçimde hükümet partileri, devlet kurumlarındaki etkinliklerinin sağladığı avantajların yanısıra, kitlelerin daha "iyi hizmet" verileceği beklentisiyle kendilerine eğilim duymalarını da kullanarak oy oranlarını korumayı, mümkünse artırmayı hayati önemde görmektedirler. Halen işbaşındaki AKP için de durum budur.

Fakat dinci-gerici akımın Türkiye'nin son on küsur yılına tartışmasız bir şekilde damgasını vuran iktidarlaşma süreci, bu dönem boyunca gerçekleşen yerel seçimleri öncekilerden belirgin bir şekilde ayırmıştır. Gerek 2004 gerekse 2009 yerel seçimleri, AKP'nin iktidar mevzilerini büyütüp tahkim etmesinde, en az genel seçimler kadar önemli aşamalar oldular. 2014 yerel seçimleri ise, henüz son bir yılın gelişmeleri yaşanmamışken bile, AKP iktidarı tarafından kritik bir eşiğin atlanması olarak ele alınmaktaydı. O bu seçimleri, bugüne kadar adım adım ele geçirdiği iktidar mevzilerini sağlama alıp kalıcılaştırmanın, böylece gerici ideoloji ve kültürü toplumsal yaşamın tüm alanlarına zorla dayatarak yerleşik hale getirmenin bir dönüm noktası saymaktaydı. Başkanlık sistemini de içerecek yeni bir anayasayı ve buna uygun yeni yasal-hukuki mevzuatı zorlanmadan

çıkarabilmesi, seçim yılının ilk etabı olan yerel seçimlerdeki başarıyla mümkün olabilirdi. Bunu riske edecek her türlü etkeni ortadan kaldırmak için de 2●13'e hızlı bir giriş yaptı. Özellikle 2●12 yazından itibaren, kendisine büyük sıkıntılar yaratma potansiyeline sahip Kürt sorununu yeni bir oyalama manevrasıyla denetim altında tutabilmek için "İmralı görüşmeleri" sürecini başlattı. Dış politikada Suriye'deki iflasın tahribatını minimuma indirebilmek için tüm olanaklarını sonuna kadar zorladı, vb...

Ne var ki geçtiğimiz yılın bir dizi önemli gelişmesi gelinen yerde AKP'nin hesaplarını altüst etmiş bulunuyor. Bu gelişmelerin başında, dinci gerici koalisyonun son yıllarda zaten yüzeye vurmuş, Haziran Direnişi'nin sarsıntısıyla da gittikçe derinleşen ve 2●13'ün son ayında geri dönülmez bir noktaya sıçrayan iç iktidar dalaşması gelmektedir. Karşılıklı her türlü kirli yöntemin kullanıldığı, sermaye düzeninin meclis, adalet-yargı, kolluk teşkilatı vb. temel mekanizmaları konusunda sıradan kitlelerdeki geleneksel meşruiyet yanılsamasını bile erozyona uğratan dalaşma, AKP'ye sürekli kan kaybettirmekte, gündemdeki yerel seçimleri onun için bir de bu yönüyle varlık yokluk sorunu haline getirmektedir. Denebilir ki, 11 yıllık sürecin kaderini tayin edecek denli önem kazanmıştır önümüzdeki yerel seçim.

Dinci gericiliğin iktidarlaşma süreci ve iktidar dalaşı

AKP'nin iktidarlaşma serüvenine bakıldığında, sürecin bu aşamaya varmasının şaşırtıcı olmadığı görülecektir. AKP, 28 Şubat müdahalesinin bir ürünü olarak, ABD emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin "milli görüş"ü ehlileştirme çabalarının sonucu olarak ortaya çıktı. Erbakan çizgisine hep mesafeli duran, CIA ile dolaysız ilişkilere sahip bulunan, dolayısıyla ABD emperyalizminin hizmetinde hareket eden Cemaat'in de doğrudan desteğine dayandı. Türkiye'de 2●●●-2●●1 krizinin geleneksel düzen partilerini yerle bir ettiği koşullarda girilen 3 Kasım 2●●2 seçimlerinde, üçte birlik oy oranıyla mecliste üçte ikilik bir çoğunluk elde etmeyi başardı.

Daha en baştan ABD'nin 11 Eylül sonrasında gemi azıya alan saldırgan politikasına büyük bir uyum gösteren dinci koalisyon, rejimin geleneksel sahipleri (generaller ve TÜSİAD) tarafından başlangıçta kerhen kabul gördü. AKP, Ecevit döneminin Kemal Derviş programını harfiyen uygulaması, özelleştirme saldırısındaki kararlılığı, AB uyum yasaları adı altında sermayenin ihtiyaçlarını karşılayan kölelik ve baskı yasalarını kolayca çıkarması vb. sayesinde nispi bir istikrar görüntüsü de oluşturdu. Aynı dönemde kapitalist dünyada spekülatif sermayenin yüksek oranlı faizleri garantiye alarak akacak yer aradığı bir konjonktüre girilmişti. Yüksek faiz garantisiyle mali alana akan sıcak para sayesinde ve emekçi kitlelerin çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaştırılarak, borç ekonomisinin sorunsuzca sürdürülmesi sağlandı.

Tekelci sermaye gerek eğitim, sağlık, ulaşım gibi kamu hizmetleri alanında hız kazanan özelleştirmeler, gerekse ağır sömürü koşullarında, tarihinin hiçbir döneminde olmadığı oranda palazlanma imkanı buldu. Ağır sömürüden elde edilen servet bir yana, örneğin AKP döneminde kalıcı hale getirilen deprem vergilerinden elde edilen yaklaşık 5● milyar TL, özelleştirmelerden elde edilen 5● milyar dolar da emperyalist ve yerli tekellerin kasalarına aktı. 65 milyar TL'yi bulan işsizlik sigorta fonu da yine tekellerin ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılıyor. AKP'nin hala övünebildiği "ekonomik başarı"nın gerisinde, bütün bunların yanı sıra 13● milyar dolardan 35● milyar dolara sıçrayan dış borçlar yatmaktadır. Maliye bakanının deyimiyle "bu ülkede alınan her 1●● liralık vergi gelirinin 86 lirası faize" gitmektedir.

11 yıllık AKP iktidarının Türkiye'nin işçi ve emekçilerine faturası toplumsal gelişmişlik endekslerinde daha açık görülebilir. Örneğin, AKP'nin "demokratikleşme" yasalarıyla, ekonomik başarıyla, "bölgesel liderlik vizyonu" ile övündüğü Türkiye, 11 yılın sonunda kişi başına gelirde 57'incilikten 63'üncülüğe, insani gelişmişlikte 85'incilikten

95'inciliğe, cinsiyet uçurumu endeksinde 105'incilikten 135'inciliğe, basın özgürlüğünde 99'unculuktan 154'üncülüğe gerilemiş bir ülkedir.

Dinci parti, kitlelere böylesine ağır bir fatura ödetmeyi, sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı yanısıra tırmandırdığı faşist baskı ve devlet terörü sayesinde başarabildi. AB'ye uyum, demokratikleşme gibi aldatmacalar eşliğinde yapılan yasal-hukuki düzenlemelerle Türkiye tam anlamıyla polis devleti haline getirildi. Bu dönem boyunca dış politikada ABD emperyalizmiyle tam uyuma büyük bir dikkat gösterildi. Emperyalizmin bölgesel planlarının iflasına kadar BOP'un etkin bölgesel taşeronu olmaya gayret etti ve bununla yeni-Osmanlıcı hayallerini gerçekleştirebileceği vehmine kapıldı. ABD emperyalizmi tarafından yakın zamana kadar "ılımlı islam"ın model ülkesi olarak pazarlanması bu hevesi ayrıca kamçıladı.

İlk yıllardan itibaren düzenin ihtiyaçları çerçevesinde rakipsiz olması, kitlelere ödettiği ağır faturaya rağmen oy desteğini artırabilmesi, emperyalist ve yerli tekellerin desteğini daha açık şekilde arkasına almasını sağladı. Böylece hem doğrudan temsilcisi olduğu sermaye gruplarını alabildiğine semirtti, hem medya alanında muazzam bir güç oluşturdu, hem de devleti ele geçirmekte büyük avantajlar kazandı.

Dinci-gerici partinin tek başına hükümet oluşuyla yeni bir aşamaya giren rejim krizi, bu koşullarda birkaç yıl geçici bir dengede götürülebildi. 2007 Cumhurbaşkanlığı seçimi rejim krizinin artık kontrol altında tutulamayacağı bir dönüm noktasına gelindiğinin işaretlerini vermekteydi. Generallerin 27 Nisan müdahalesi üzerine rejimin geleneksel sahipleriyle daha açık kavga dönemi başladı. Oy desteğini büyütmüş olmak dışında bu kavgada avantaj sağlayan en önemli etkenlerin başında hiç kuşku yok ki ABD'nin açık desteği gelmekteydi. Emperyalizmin bölgesel politikalarına uyumda bazı noktalarda (Kıbrıs, Ermeni sorunu, Kürt sorunu vb.) sorunlu olan geleneksel devlet bürokrasisi ve ordu, bizzat ABD-AB emperyalizminin açık desteğiyle tam da bu sorunlar üzerinden yapılan "açılım" manevralarıyla etkisiz kılınmaya başlandı. Bu sürecin "Ergenekon" operasyonlarıyla yeni bir aşamaya evrildiğini, dinci-gerici koalisyonun ordu, yüksek öğrenim, anayasa mahkemesi başta olmak üzere yüksek yargı vb. kurumları tümüyle ele geçirmesiyle sonuçlandığını biliyoruz.

Dinci-gerici koalisyonun başarısı bununla da sınırlı kalmadı. AKP'nin iktidar mevzilerini büyütme hamleleri, "darbelerle, kirli savaş dönemiyle hesaplaşma", "demokratikleşme", "temiz toplum" vb. yalanları eşliğinde aynı zamanda Türkiye solunun bir kesimi ile Kürt hareketinin ona yedeklenmesini de sağladı. Bu ise kitlelerde geniş ölçekli yanılsamalar yaratmakta dinci partinin işini daha da kolaylaştırdı. AKP'nin son iki seçim başarısında "ekonomik istikrar" görüntüsü kadar bunların da önemli bir rol oynadığı tartışmasızdır.

İktidar dalaşının dönemeçleri

Dinci koalisyondaki iç kavganın belirgin biçimde yüzeye vurması, bu sürecin sonlarına tekabül etmektedir. İktidarlaşma sürecinde sıkı işbirliği, aynı zamanda gücün, dolayısıyla devasa sömürü ve rant kaynaklarının bölüşümüyle mümkün olabilmişti. Fakat öte yandan bu süreç AKP şefinde aşırı bir güç yığılmasına, dolayısıyla rant ve iktidar paylaşımında tek yanlılığa, zamanla yol arkadaşlarını bile olur olmaz hırpalamaya varacak bir aşırılığa yol açtı. Bu kendini, salt propaganda düzeyinde değer taşısa bile, İsrail ve ABD'yi rahatsız edecek söylemlerde de dışa vurdu.

MİT olayı ile yüzeye vuran iç iktidar kavgası, emperyalist odakların onayını da alan bir terbiye ihtiyacının kendini dayatmasıdır. Haziran Direnişi, bu açıdan emperyalistler ve Türk burjuvazisi için büyük bir uyarı olduğu gibi, dinci güçler arasındaki kavganın derinleşmesini de sağladı. AKP'nin öğrenci evleri ve dershane manevralarının bundan sonra gündeme gelmesi tesadüf değildi. Nihayet dinci güçler arasındaki dalaşma

17 Aralık operasyonuyla geri dönülmez bir aşamaya sıçradı. Bunun yerel seçim kampanyalarının başlangıcına denk getirilmesi ise, meselenin terbiye operasyonunu aştığını göstermektedir.

Zira 2013 yazı sadece Türkiye'de değil, aynı zamanda Mısır ve Tunus üzerinden de "Ilımlı İslam projelerinin" hiç değilse AKP ve türevi partiler şahsında kesin çöküşüne sahne oldu. Dinci partilerin, Türkiye gibi modern kapitalist toplumlarda bir dönem için emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin ihtiyacını karşılasalar bile, güç kazandıkları ölçüde sosyal, siyasal, kültürel kutuplaşmaları kışkırtan, sınıfsal çelişkileri keskinleştiren, etnik ve mezhepsel ayrımcılığı körükleyen, böylece merkezkaç eğilimleri büyüten bir çizgi izlemeden kendi kitle tabanlarını koruyamayacakları bir kez daha net bir şekilde ortaya çıktı. AKP'nin hala da tutunabilmesinin en büyük nedeni, henüz yerine konulacak bir alternatifin hazırlanamamış olmasıdır. Cemaat bu alternatif oluşturma ihtiyacına uygun hareket etmekte ve bu ona ABD emperyalizminin desteğiyle birlikte düzen muhalefetini de yedeklemek biçiminde büyük avantajlar sağlamaktadır. Böylece 11 yıllık sömürücü ortaklığın biriktirdiği tüm hesapları AKP'ye yıkıp sıyrılmanın yolunu da döşeyebilmeyi ummaktadır.

Sınıf ve emekçi kitle hareketinin yeni dönemi

Halihazırda gündeme damgasını vuran, yerel seçimlere apayrı bir önem kazandıran bu gelişmeleri, geçtiğimiz yılın en önemli olayı olan Haziran Direnişi'nden bağımsız ele almak mümkün değildir. Dinci-gerici koalisyonun onbir yıl boyunca iç ve dış politikadaki saldırgan çizgisinin, ekonomik ve sosyal yıkım politikalarının, siyasal hak ve özgürlükleri hedefleyen saldırganlığının biriktirdiği tepkilerin patlamasıyla yaşanan büyük direniş, düzenin yeni biçimler alan siyasi krizinin derinleşmesinde tartışmasız bir rol oynadı. Düzen güçlerinin kendi iç kavgalarının sadece emperyalist ve yerli egemenlerin plan ve tercihlerine bağlı olmadığı, işçi ve emekçi kitle hareketinin dolaysız etkisiyle belirlendiği apaçık bir olgudur.

Sınıf ve kitle hareketinin son on yıl boyunca da süren parçalı, dağınık ve zayıf tablosu, AKP iktidarının en büyük avantajıydı. Tekil fabrika direnişleri üzerinden işçi sınıfı, genel ve özgül sorunlar üzerinden kamu emekçileri ile gençlik kitleleri sürekli mücadele içinde olsalar da, bu birleşik-militan bir düzeye ulaşmadı. SEKA ve TEKEL gibi öne çıkan bazı direnişler ile 2007'den itibaren militan bir atmosfer yaratan Taksim 1 Mayıs eylemlerini saymazsak, işçi-emekçi hareketi verili zayıflığını aşamadı. Haziran Direnişi ise birleşik ve militan karakteriyle, egemenleri zorlayacak bir sıçrama noktası oldu. Emekçi kitle hareketi bakımından bir eşiğin atlanması anlamına gelen bu çıkış, sadece düzen cephesindeki gidişatı etkilemekle kalmadı. Kendinden sonraki hareketli sürece ve eylemlere de coşku ve militanlık kazandırdı. Yankısının hala da sürüyor olmasını ise bahar dönemi hareketliliği açısından önemli bir imkan saymak gerek. İşçi ve emekçilerin dikkatinin seçim yoluyla parlamenter hayallere çekilmeye çalışılmasının güncel plandaki en etkili panzehiri Haziran'ın militan kitle pratiği hattıdır. Hem AKP ve düzen gerçekliğini teşhir etmesi, hem de geniş yığınlara gerçek mücadele alanını göstermesi yanıyla, bahar döneminde yaygınlaştırılması gereken, Haziran Direnişi'nin mücadeleye devam çağrısıdır.

Kürt sorununda gelişmeler ve yerel seçimler

Toplumsal mücadele dinamikleri açısından geçtiğimiz yılın en belirgin zayıflıklarından biri, Kürt halkının tasfiyeci "çözüm süreci" aldatmacası sayesinde edilgenliğe itilmesi oldu. 2013 başlarında açıklanan "İmralı görüşmeleri" Kürt hareketi saflarında içselleştirildikçe, Kürt halkının mücadele dinamizmini törpüleyen bir etkene dönüştü. AKP'nin bu aldatmaca-oyalama sayesinde nasıl rahat nefes alabildiği, son bir yılın toplamına bakan herkes tarafından açıklıkla görülecektir. İlk beş aylık süreç dinci-gericiliğin gücüne güç

katan bir siyasi atmosfer yarattı. Reformist Kürt hareketiyle birlikte ona eklemlenmiş reformist sol çevreler bu atmosferin oluşumunda adeta ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Kürt sorununda "demokratik çözüm ve cumhuriyetin demokratikleştirilmesi" çizgisi, Kürt hareketini, AKP gibi bir gericilik odağının açmazlarını gözetecek bir tutuma kadar savurabildi. Bu salt Haziran Direnişi karşısında izlenen tutarsız politikayla da sınırlı kalmadı.

Kürt hareketinin düzen içi çözüm çizgisine ve AKP'ye bağladığı temelsiz umutlar, onu Türk sermaye devletinin Rojava'ya karşı izlediği saldırgan politika karşısında bile yalpalamalara itebilmiştir. "İmralı süreci"nin ilk aşamalarından itibaren Rojava Kürtlerinin Suriye'deki çete ordusuna yedeklenme çabalarına kapılar aralanmış ve bu tutum yaz ortasına kadar sürdürülebilmiştir. Türk devletinin çeteler eliyle Temmuz ortasında yoğunlaştırdığı kirli savaş sürecinde bile Kuzey'deki Kürt halkının pasif destek sınırlarında kalabilmesi, yine "çözüm süreci"yle doğrudan ilişkilidir. Bu tasfiyeci aldatmacanın ve reformist Kürt önderliğinin izlediği siyasetin Kürt halkı üzerindeki etkisinin boyutlarını anlayabilmek bakımından, silahlı güçlerin sınır dışına çekilmesi sonrasında gündeme getirilen *"Hükümet adım at"* eylemlerindeki zayıflık bile yeterli bir fikir vermektedir.

Tasfiyeci aldatmacanın Kürt hareketi üzerindeki en çarpıcı yansıması ise, gerici güçlerin dalaşması karşısında alınan ibret verici tutumda kendini göstermektedir. Bizzat Öcalan'ın devreye girmesiyle Kürt hareketi açıkça AKP'yi kollayan bir çizgide hareket etmekte herhangi bir sakınca görmemektedir. "Paralel devlet" argümanı gerici güçlerin kirli ortaklığını örten bir şal olarak kullanıldığı halde, Kürt hareketi sıkı sıkıya bu argümana sarılmakta ve Roboski'den Paris cinayetine kadar her türlü melaneti bununla izah edebilmektedir. Cemaat'in MİT'le ilgili ifşaa ettiği bilgiler bile hükümsüz kalabilmektedir. Oysa reformist bir ulusal hareket payına bile bu kadarı da çok denilecek kadar her şeyin feda edildiği "çözüm süreci"nin, en baştan itibaren bir seçim yatırımı olarak gündeme gelmiş olduğu bilinmekte, bu KCK'nin önde gelen temsilcileri tarafından da ihtiyaç oldukça dile getirilmekteydi. Abdullah Öcalan'ın kirli savaş örgütü MİT'le kapalı kapılar ardında yapılan görüşmelere büyük değer atfetmesinin, gerçekte hiçbir inandırıcılığı kalmamış "çözüm sürecine" dair umutları diri tutma çabasının ve halihazırdaki dalaşmada pisliğini yargı darbesiyle engellemeye çalışan AKP'yi Cemaat karşısında kollayan açıklamalarının gene de anlaşılır nedenleri var. Zira Öcalan, kendi deyimiyle, İmralı duruşmalarında verdiği sözlerin gereğini yapmaktadır. Anlaşılır olmayan, Kürt hareketinin ve halkının buna bu kadar kolay uyum sağlayabilmesidir.

Kürt hareketi bu akıl almaz çizgide ısrar ettiği sürece, bütün bu tutarsızlıkların, "reel politika" adına sergilenen ilkesizliklerin ağır faturasıyla karşılaşmaktan kurtulamaz. "İmralı teslimiyeti" sonrası süreçte özellikle bölgede yaşanan gelişmelerle birlikte Kürt hareketi toparlanma yaşamış, Kürt halk kitleleri daha kitlesel bir biçimde mücadele alanlarına çıkmış, bu süreç büyük bir moral ve özgüven yaratmıştı. Ne yazık ki, gündemdeki yerel seçimlere, bu en büyük politik-moral avantajı kendi eliyle kötürümleştirmiş olarak girmektedir.

Sol hareketin kanıksanan tablosu

Kürt hareketinin sergilediği tutum artık yalnızca kendisini de bağlamıyor. Gelinen yerde Türkiye solunun HDP çatısı altında birleşmiş kesimi de bu tutuma eklemlenmiş durumdadır. Zira 2●●2'de belirgin bir şekilde yerleştikleri parlamentarizm düzlemi, onları Kürt hareketinin "demokratik cumhuriyet" bayrağı altında birleştirmekle kalmamış, gündelik politikalarını, faaliyet ve eylemlerini de belirler hale gelmiştir. O tarihten bu yana yaşanan tüm seçim süreçleri, genel seçimlerde "iktidar yürüyüşü", yerel seçimlerde ise "yerel iktidarlaşma" söylemleri eşliğinde, düzen solunun boşalttığı alanı doldurma gayretiyle geride kaldı. Ve bu bugün artık, hala

devrimcilik iddiasındaki bir dizi çevreyi de girdabına alarak, net bir saflaşmaya dönüştü. Devrimci ilke ve değerlerde 1990'ların ortasından itibaren ivmelenen erozyonun son safhası da böylece tamamlanmış oldu. "Demokratik cumhuriyet" programında birleşmiş sol şahsında bunun artık tartışılacak bir yanı yoktur. Bu öylesine çıplak bir olgudur ki, Türkiye'de tüm kurumlarıyla düzeni derinden sarsan bir büyük halk hareketi dahi bu çevrelerde yalnızca parlamenter hayallerin iyiden iyiye depreşmesi olarak karşılığını buluyor.

Haziran Direnişi üzerinden benzer bir davranış reformist solun "ulusal cumhuriyet" çizgisinde hareket eden öteki kesimi tarafından da sergilenmektedir. Bu kesim payına parlamentarizm ve "belediye sosyalizmi" o denli içselleştirilmiştir ki, onlara ilişkin böyle bir tartışma yapmak artık gereksizleşmiştir. Tasfiyeci reformizmin her iki odağı sadece parlamentarizm paydasında aynılaşmakla kalmıyorlar, düzen soluyla dirsek temaslarında da benzer bir pratik sergiliyorlar. Özetle, düzen çatlaklarında politika yapmaya endeksli ideolojik-siyasal çizginin gerçek yaşamdaki karşılığı, düzen güçlerinden birine ya da ötekine açık ya da örtülü bir yedeklenmenin ötesine geçemiyor.

Seçimlerde devrimci sınıf tutumu ve parti çalışması

Bu tabloyu, Türkiye sol hareketinde safların netleşmesi olarak değerlendiriyor, bir kayıp saymıyoruz. Bu netleşme partimizin devrimci sorumluluklarının ne denli yaşamsal bir önem kazandığının yeni bir teyididir yalnızca. Zira solda tasfiyeci reformizm karşısında devrim ve sosyalizm bayrağını tek başına taşıma onuru artık tümüyle partimizin omuzlarındır.

Partimiz solun ideolojik ve moral açıdan bu tükenişini bir dizi açıdan olduğu gibi, seçim süreçleri üzerinden de zamanında ayrıntılı değerlendirmelere konu etti. Öte yandan bunu tasfiyeci sürüklenişe karşı ilkeli bir ideolojik-siyasi mücadeleyle birleştirdi. Burjuva temsili kurumlar, seçimler, parlamentarizm vb. konulardaki devrimci yaklaşımını da içeren bu birikim, TKİP'nin gündemdeki seçimlere ilişkin tutumuna da her yönüyle ışık tutan bir kapsama sahiptir.

Partimizin yerel seçimlere ilişkin yaklaşımının genel ilkesel çerçevesi ve esasları, 2009 seçimleri vesilesiyle bu birikimden süzülerek özlü bir şekilde ortaya konulmuştu. 30 Mart yerel seçimleri konusundaki perspektifimizi de ifade eden bu çerçeve, özetlenmiş haliyle şöyledir:

"- Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, yerel yönetimlerin işlevi, gücü ve sorunlara çözüm olanakları konusunda herhangi bir yanılsama yaratmamaya da özel bir dikkat gösterirler. Bununla da kalmaz, buna ilişkin burjuva ve reformist aldatmacaların içyüzünü kitleler önünde teşhir etmeyi temel önemde bir görev sayarlar.

- Komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede, kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgeleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

- "Ulusal irade" yanılsaması üzerinden burjuvazinin gerçek iktidar odaklarını perdeleme işlevi gören burjuva parlamentosunun içyüzünü kitleler, özellikle de onların ileri kesimleri önünde sergilemek nispeten daha kolaydır. Kitlelerin uzun yılları bulan deneyimleri bunu bir ölçüde olsun kolaylaştırır. Buna karşın kurum olarak yerel yönetimler, "halkın yönetimi", "halkın katılımı", "halka dolaysız hizmet" vb. argümanlar üzerinden sunulmaya elverişlidirler. Özellikle reformist sol buna

yönelik yanılsamalara güç katar ve ona solcu söylemlerle belli bir inandırıcılık da kazandırır.

- Oysa bu büyük bir aldatmacadır. Merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu ve bunun bin bir kolla (vilayet, emniyet, istihbarat, garnizon, yargı vb.) kendini yerel düzeyde de gösterdiği bir durumda, yerel "halk yönetimi" tepeden tırnağa bir yalan ve yanılsamadır. Aynı gerçek, üretim araçları ve zenginliğin ezici bölümü (dolaysız özel mülkiyet ya da devlet bütçesi ve mülkiyeti olarak) burjuvazinin elinde ve denetiminde olduğu sürece, yerel planda halkın sorunlarının çözülebileceği inancı ya da beklentisi için de geçerlidir. Alabildiğine sınırlanmış ve güdükleştirilmiş yerel yönetimler ve bütçeler, bu sınırlar içinde bile burjuvazi tarafından bin bir yolla en sıkı bir denetim altında tutulurlar.

- Bu temel önemde bilimsel-toplumsal gerçeklerden hareketle TKİP, yerel yönetimler üzerinden yapılabilecekler hakkında özellikle reformist sol tarafından işçilere ve emekçilere pompalanacak hayallere karşı bir kez daha özel bir mücadele yürütecektir. Her biçimiyle "Belediye sosyalizmi" yanılsamasının içyüzünü kararlılıkla teşhir edecek, bunu, kurulu düzenin gerçek yapısı, kurumlaşması ve işleyişinin ortaya konulması çabasıyla birleştirecektir.

*- Komünistler, yerel seçimlerde işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin karşısına kendi bağımsız adaylarıyla çıkacak, yerel seçim kampanyalarını bu adaylar üzerinden öreceklerdir. Bu kampanyanın amacı elbette oy toplamak değil, fakat partinin devrimci propaganda ve ajitasyonunu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Her zaman olduğu gibi bu seçimlerde de partinin seçim çalışmasında başarısının temel ölçüsü bu olacaktır." **(Yerel Seçimler ve Komünistler, Ekim, sayı:256, Ocak 2009)***

Komünistler bu esaslar temelinde hareket edecek, oy kaygısıyla hareket etmeden işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadeleye çağıracaklardır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyinin geriliği bugün için açık bir olgudur. Devrimcilik, bunun basıncı altında kalmadan, mevcut siyasal kriz ile seçimlerin yarattığı kendiliğinden politizasyonu, düzen karşıtı mücadeleyi güçlendirmek, kitlelerin bilincini ve örgütlenmesini devrimci temelde geliştirmek çerçevesinde değerlendirmektir. Oluşmuş bulunan düzen içi cepheleşme ve tasfiyeci reformist solun bu cepheleşmeye endeksli oportünist hesaplar içinde olması, son tahlilde yalnızca düzenin kendini onarıp yenileme arayış ve ihtiyacına hizmet etmektedir. Tam da her türlü devrimci ilke ve değerin tasfiyeci sol tarafından ayaklar altına alındığı, en berbat yanılsamaların kitlelere empoze edilmeye çalışıldığı böylesi koşullarda, devrimci sınıf politikasına sıkı sıkıya sarılmak her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır ve parti olarak hakkını verdiğimiz durumda sonuçlarını mutlaka üretecektir. Sömürü ve kölelik düzenini perdeleyen düzen içi taraflaşmaların yarattığı tasfiyeci atmosferin kanıksanma boyutu, bu hatırlatmayı özellikle gerekli kılmaktadır.

Partimiz yerel seçimlere yönelik faaliyetinde öncelikle ve özellikle sınıf eksenli çalışmayı güçlendirmeye odaklanacak, propaganda-ajitasyon, örgütlenme ve eylem çabalarını işçi kitleleri içinde, sanayi havzalarında ve emekçi semtlerinde yoğunlaştıracaktır. Bu, partimizin yerel seçimler de dahil bahar dönemi boyunca yürüteceği faaliyetin en ayırdedici yanlarından biri olmak durumundadır.

Özetle, yerel seçimlerin yarattığı politizasyonu devrimci baharı kazanmaya bağlı ele alan, işçi ve emekçi kitlelerin dikkatini devrimci mücadeleye kanalize etmeye çalışan, dönemin sunduğu olanakları sınıf çalışması zemininde güce dönüştürmeye yoğunlaşan, tempolu ve hedefli bir siyasal yüklenme ve devrimci seferberlik günün en yakıcı ihtiyacı ve yegane devrimci tutumudur. Komünistler için devrimci baharı kazanmak, bu ihtiyacın ve politikanın hakkını vermekten geçmektedir.

EKİM

Hedefli ve yöntemli bir yerel seçim faaliyeti!

III. Kongre'den bu yana sınıf ve kitle çalışmasının sorunlarına yoğunlaşan parti, IV. Kongre'de sorunu bir kez daha kapsamlı olarak ele almış, yaratıcı, inisiyatifli, sistemli ve hedefli bir sınıf-kitle çalışmasıyla "darlığı kırma"yı öncelikli yükleme alanı olarak saptamıştır. O günden bugüne, bu temel önemde zayıflığı aşmayı zora sokan tüm örgütsel ve politik yetersizlikler, zaaf ve zayıflıklar çok yönlü müdahalelerin konusu edilmiştir.

Bu çerçevede "çalışma tarzı sorunları", sorunun çözümünün kilit halkası olarak, son yıllarda parti saflarında döne döne tartışılan sorunlardan biri olmuştur. Verimli ve sonuç alıcı bir sınıf-kitle çalışmasının örgütlenmesinde mesafe almayı zora sokanın temelde çalışma tarzımız olduğuna, bu tarzda köklü bir değişim ihtiyacına işaret eden parti, sorunun üzerine kararlılıkla gitmiştir.

Gelinen yerde sorunun kapsamına ilişkin yeterli bir açıklık taşıyan parti örgütleri, buna uygun bir pratik çaba içindedirler. Halihazırda alınan sonuçlardan bağımsız olarak, içine girilmiş bulunulan yönelim önemlidir. Bazı alanlarda zayıflık ve yetersizlikler sürse de, birçok çalışma alanında hedeflere uygun bir gündelik siyasal faaliyet üzerinden etkili bir sınıf-kitle çalışmasını örgütleme doğrultusunda gösterilen ısrar ve çaba, partinin gelişme süreçlerini zora sokan pek çok sorunu aşmanın yolunu açacaktır.

Dolayısıyla, bugün içine girilmiş bulunulan yönelimin güçlendirilmesi ve zayıflık taşıyan alanlara etkili müdahalelerin yapılması büyük bir önem taşımaktadır. Yaklaşan bahar döneminin bilinen gündemlerinin yanısıra yerel seçim gündemi üzerinden örgütlenecek faaliyet, "çalışma tarzı"nda aldığımız mesafenin sınanması olacaktır.

Bu çerçevede özellikle "yerel seçim" gündemi üzerinden örgütlenecek çalışmada, geçmiş deneyimlerimizi de gözeterek, izlenmesi gereken tarza ilişkin bazı hatırlatmalarda bulunmak yararlı olacaktır. Zira bugüne kadar yoğunlaşmış bir politik faaliyet üzerinden belli bir başarıyla örgütlediğimiz seçim kampanyaları bizi, çalışma yürüttüğümüz alanlarda oturtmakta zorlandığımız sistemli ve hedefli bir gündelik siyasal faaliyetten, dolayısıyla verimli bir sınıf-kitle çalışmasından uzaklaştıran bir rol oynamıştır. Politik etkimizi yaymak adına propaganda materyallerinin yaygın kullanımı üzerinden en geniş kitlelere ulaşma çabasının ağırlık kazandığı bir pratik faaliyet, örgütsel-siyasal kazanımlarının çok sınırlı kalması bir yana, daha önemlisi, çalışma yürüttüğümüz alanlarda sınıf çalışmamızı zayıflatan bir sonuç yaratabilmiştir. Parti örgütlerinin, seçim kampanyaları başta olmak üzere genelde kampanyalara ilişkin değerlendirmelerinde işaret ettikleri temel önemde bir zayıflık alanı olagelmiştir bu.

Bu nedenle, "çalışma tarzı sorunları" ele alınırken, dikkat çekilen öncelikli sorun alanlarından biri, siyasal faaliyetin kampanyalara endekslenmesi ile kampanyaların ele alınış ve örgütleniş tarzı olmuştur:

"Belirlenmiş alanlar/hedeflerde derinleşen ve yoğunlaşan, sürecin öne çıkardığı gündemler üzerinden gündelik olarak kendini üretebilen bir devrimci siyasal faaliyetin örgütlenmesinde yaşanan zorlanma, sonuçta kampanyalara dayalı bir pratiğe eğilimi beslemektedir. Kampanyalar üzerinden bir siyasal yoğunlaşma yaşansa da, sonuçta bu, belli araç ve yöntemlere dayalı bir propaganda-ajitasyon çalışması üzerinden rutinleşen/kendini tekrar

eden bir siyasal çalışma pratiğinden öteye gidememektedir."

"... kampanyalar üzerinden yoğunlaşmış bir politik çalışma yürütmek kuşkusuz bir ihtiyaçtır. Kampanyalar, kitlesel etkinlikler, seçim dönemi faaliyetleri, kurultay, sempozyum vb. türden çalışmalar, parti güçlerinin etkin bir biçimde harekete geçirilmesini, yoğunlaşmış bir siyasal faaliyetin örgütlenmesini kolaylaştırmaktadır. Bu açıdan, kendi içindeki eksiklik ve zayıflıkları ne olursa olsun, belli bir başarının da sahibiyiz."

"Fakat kendi başına bu tür bir yüklenmenin verimli ve sonuç alıcı bir sınıf-kitle çalışması anlamına gelmediğinin altını, bizzat özdeneyimlerimiz *üzerinden, bir kez daha çizmeliyiz. Dahası bu tür bir faaliyet yoğunlaşması sınıf çalışmasında hedeflediğimiz tarzı oturtmayı zora sokmakta, zira bunun kendisi başlı başına bir tarza dönüşmektedir."*

Daha da önemlisi, *"kampanya gündemi üzerinden yoğunlaşmanın, hedef alanlara/fabrikalara dönük faaliyeti güçlendirmesi gerekirken, tersine bunda zayıflamaya yol açmasıdır. Oysa kampanyalar yerel faaliyetin hedeflerine uygun bir yoğunlaşmayı ve derinleşmeyi sağlayabilmek durumundadır. Böyle olabildikleri bir durumda işlevsel olurlar ve amaca hizmet ederler. Tüm örgüt raporlarında işaret edilen bu zayıflık, kampanyaların örgütleniş tarzının somut pratiğimiz üzerinden irdelenmesinin önemini ortaya koymaktadır."* ***(Çalışma Tarzında Köklü Bir Değişim İhtiyacı, Ekim****, sayı:258, Şubat 2013)*

Kampanya faaliyetinin sağladığı siyasal yoğunlaşma kuşkusuz önemlidir. Fakat bu yoğunlaşma, güç ve olanaklarımızın sınırlılığı koşullarında, bizi dağıtacak, hedef alanlarımızda derinleşmemizi zora sokacak bir rol oynamamalıdır. Özellikle de seçim dönemi kampanyalarında bu önemle gözetilmelidir. Böyle dönemlerde kitlelerin politik ilgisinin artması önemli bir olanak olsa da, kitleler devrimci propagandaya daha açık hale gelseler de, bunun göreli olduğu unutulmamalıdır. Sınıf ve emekçi kitle hareketinin henüz devrimci bir mecraya akamadığı bir süreçte, düzenin çok yönlü kuşatmasıyla sersemletilmiş olan emekçi kitleleri, geniş kesimlere ulaşmayı hedefleyen genel bir propaganda-ajitasyon üzerinden etkilemek kolay değildir. Sadece düzen partilerinin değil reformist sol güçlerin de tüm güç ve olanaklarını harekete geçirdiği, propaganda materyallerinin yoğun olarak kullanıldığı böylesi dönemlerde, daha geniş kitlelere ulaşmayı hedefleyen genel bir propaganda-ajitasyon faaliyetinin yaratacağı etki sınırlı, dahası geçici olacaktır. Dolayısıyla, sürekli ve sistemli bir siyasal çalışma üzerine oturmayan, onunla bütünleşmeyen bir kampanya faaliyeti, ne denli etkin yürütülürse yürütülsün, hedeflenen sonuçları üretemeyecektir.

O halde "seçim kampanyası", temelde çalışma yürüttüğümüz alanlar üzerinden yoğunlaşan ve derinleşen bir siyasal faaliyeti hedeflemek durumundadır. Elbette bu, girmeyi hedeflediğimiz kimi yeni alanlar üzerinden bir faaliyetin örgütlenmesinden geri durmak anlamına gelmemektedir. Tersine, seçim dönemleri bu açıdan önemli bir olanaktır. Burada asıl işaret etmeye çalıştığımız, "politik etkimizi güçlendirmek" adına, anlamlı bir sonuç üretmeyecek, bizi dağıtacak yaygın bir pratik faaliyet zaafiyetine düşmemektir. Özellikle de propaganda materyallerinin kullanımının ağırlık taşıdığı, "rutinleşme" olarak tanımladığımız faaliyet tarzından kesin bir biçimde uzak durmalıyız. Temelde yoğunlaştığımız alanlar üzerinden işçi ve emekçi kitlelerle yüzyüze gelen bir faaliyet tarzını geliştirmeli, kullandığımız yol, yöntem ve araçlarda bunu önemle gözetmeliyiz.

"Değişik araç ve yöntemleri kullanıyor olmanın başarılı ve etkili bir sınıf-kitle çalışması anlamına gelmediğini de en iyi kampanya pratiklerimiz ortaya koymaktadır. Nispeten zengin araç ve yöntemler üzerinden yürütülen faaliyetlerin sonuçlarına baktığımızda, genelde politik etkimizi yaymanın ötesinde, işçi ve emekçi kitlelerle anlamlı bağların kurulabildiği bir sonucu üretememesi, en temel zayıflık alanıdır. Güçlerimizin sınırlılığı koşullarında, olabildiğince zengin değil, en işlevsel araç ve yöntemler üzerinden

(Devamı s.19'da)

Güncel gelişmeler, politik görevler ve ideolojik donanım

Pratik politika, en özlü ifadeyle, toplumsal süreçlere bir sınıf tutumu üzerinden ve onun çıkarları ekseninde müdahale etmek, bu temelde kendi dışındaki güçleri taraflaştırıp harekete geçirmek anlamına gelir.

Burjuvazi bu gerçeği ustaca gizleyerek "politika yapma" işini "sınıflar üstü" göstermeye çalışır. Esasta ise kendi politik temsilcileri her daim sahnededir ve burjuva düzende proletaryaya burjuvazinin politik temsilcilerini "seçme" özgürlüğü ötesinde politika yapma alanı bırakılmaz. Gündelik süreçlerde de burjuvazi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda devreye soktuğu politikaların hayat bulması için başta medya olmak üzere sayısız araç kullanır.

Bunun boşa çıkarılabilmesi ancak proletaryanın kendi dünya görüşü ekseninde politika sahnesine çıkması, bağımsız devrimci smıf tutumu ile toplumsal gelişmelere müdahil olınası ile mümkündür. Bunun için ise öncelikle bir sınıf olarak örgütlenmesi zorunludur.

Bununla birlikte, proletaryanın en ileri örgütsel platformu olan komünist partisi, her koşulda, demek oluyor ki proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyinden bağımsız olarak, bu misyonla hareket etmek durumundadır. Zira her türden toplumsal gelişme ve süreçlere işçi sınıfının çıkarları üzerinden yaklaşmak ve müdahale etmek, işçi sınıfı partisinin, yani partimizin en temel görevlerinden biridir.

Bu olgudan hareketle, halihazırda içinden geçmekte olduğumuz sürecin, somutta bahar döneminin, partiye çok daha kapsamlı sorumluluklar yüklediğini vurgulamak yerinde olacaktır.

Politik gelişmeler ve yaklaşan bahar dönemi

Yeni bir bahar sürecine çürümüş düzen siyasetinden saçılan pis kokuların ağırlığı altında giriyoruz. Buna bir de yerel seçim hazırlıkları üzerinden tırmandırılan gerici burjuva propagandanın toplum üzerinde yarattığı basıncı eklemek gerekiyor.

Bu tablo yaklaşan bahar döneminin politik gündemlerini de dolaysız olarak belirlemekte, bu aynı dönem içerisinde çürümüş burjuva cumhuriyetinin teşhiri ve etkin bir devrim çağrısı çok daha önem kazanmaktadır. Aynı dönem içerisinde yapılacak olan yerel seçimler bunu ayrıca zorunlu kılmaktadır.

Bugün düzen siyasetinde yaşanan çürüme ile sınıf ve emekçi kitleleri hedef alan çok yönlü saldırıların bir arada ilerlemesi, devrinici politikanın emekçi yığınlar içerisinde karşılık bulması bakımından önemli olanaklar sunmaktadır. Çürümüş burjuva cumhuriyetinden yükselen pis kokular, her geçen gün kızışan gerici boğazlaşmalar ve yerel seçim hazırlıkları, her ne kadar ortalığı toza dumana bulasa da, işçi ve emekçilerin politize olmasına, politik süreçlere olağan dönemlerden daha fazla ilgi duymasına vesile olmaktadır. Buradan hareketle altı çizilmesi gereken ilk nokta şudur; düzen siyasetinden yaşanan çürüme ve kokuşmuşluğu etkili bir şekilde teşhir etmek, bu temelde ortaya çıkan her türden gelişmeyi kitlelerin bilincinde devrim alternatifini güçlendirmek için değerlendirmek önemli bir yerde durmaktadır.

Bugün bu görev büyük oranda komünistlerin

omuzlarındadır. Zira deneyimlerle sabittir ki, sol hareketin hiçbir kesmi böylesi siyasal gelişmeler karşısında tutarlı devrimci bir konuma sahip değildir. Büyük oranda parlamentarizmin bataklığına saplanmış bulunan reformist solun ufku, çürümüş burjuva cumhuriyetin onarılması-yenilenmesi sınırlarını aşmamaktadır. Gerek burjuva düzeni demokratikleştirme iddiasında olanlar, gerekse ulusal cumhuriyeti yeniden kurma işine koyulanlar, tümü de bozuk düzene "taze çark" olma bakışıyla hareket etmektedirler.

Bu tablo komünistlerin omuzlarına ek sorumluluklar yüklemektedir. Bunlardan ilki ve en önemlisi, her türlü liberal-reformist anlayışa karşı etkili ve kesintisiz bir ideolojik mücadeledir. Komünistler yaklaşan bahar ve seçim döneminde bu görevi başarıyla hayata geçirmek için ideolojik mücadelenin gerekleri doğrultusunda güçlü bir ön hazırlık içerisinde olmalıdırlar. Bu her şeyden önce marksist dünya görüşü ve parti çizgisi üzerinden hayata geçirilecek olan sistemli bir eğitim faaliyeti demektir.

İkinci görev ise pratik politika alanındadır. En özlü ifadeyle bu görev, devrimci programın işçi ve emekçi kitlelere hedefli ve sistematik olarak taşınmasıdır. Gerici burjuva propagandanın ortalığı toz duman ettiği, liberal-reformist solun emekçi kitlelerin yüzünü düzene çevirmek için var gücüyle çalıştığı seçim döneminde bu görevi hakkıyla yerine getirmek ve işçi sınıfı içerisinde sosyalizmin kızıl bayrağının güçlü bir şekilde dalgalandırmak ayrıca önem kazanmış bulunmaktadır.

Pratik politikanın başarısı için ideolojik donanım

Sosyal patlamalar, görkemli kitle eylemleri, barikat savaşları, düzen siyasetinden saçılan pislikler ve kapitalizmin her geçen gün derinleşen çok yönlü krizi... Türkiye toplumu son dönemde sosyal ve politik açıdan sarsıcı gelişmeler yaşıyor. Bu açıdan Haziran Direnişi, toplumun derinliklerinde mayalanan mücadele dinamiklerinin ne denli kuvvetli olduğunu tartışmasız bir şekilde gözler önüne sermiş, daha da önemlisi yeni bir dönemin kapılarını aralamış oldu. Bugün yapılan her eylemin Haziran Direnişi'nin izini ve etkisini taşıması tesadüf değildir.

Haziran Direnişi öte yandan sınıf ve emekçi kitleler içerisinde mevzilenmenin kritik önemini de bir kez daha ortaya koymuştur. Sınıf ve emekçi kitleler içerisine mevzilenmeden toplumsal kaynaşmalara ve politik süreçlere gereğince müdahale edilemeyeceğini, parti olarak oynamamız gereken tarihsel devrimci rolü başarıyla hayata geçiremeyeceğimizi bizzat Haziran Direnişi sürecinde bir kez daha görmüş olduk.

Toplum içerisinde mevzilenmek ise öncelikle uzun soluklu, hedefli ve yöntemli bir politik çalışma ile mümkündür. Parti olarak pratik politika alanında giderek önplana çıkmamız gereken bir dönemden geçiyoruz. Tüm dönemsel gelişmeler ve güncel olaylar bunu ayrıca dayatıyor. Zira işçi sınıfının devrimci partisi olarak gündelik politika alanında bizleri bekleyen sorumlulukları etkili ve yöntemli bir tarzda omuzlamaksızın darlığı kırmamız, enginlerle buluşmamız ve bu temelde mevzilere kavuşmamız mümkün değildir. Bu görevi hakkıyla yerine getirmek için ise her şeyden önce marksist dünya görüşü temelinde düzenli olarak parti saflarını eğitmek, partinin toplam ideolojik birikimini hızla parti saflarına mal etmek elzemdir. Zira siyasal mücadelenin tüm yükünü omuzlamış olan partili güçler, güncel ve tarihsel gelişmeleri doğru devrimci bir temelde kavrayamadıkları koşullarda gündelik politikanın gerekliliklerini gereğince yerine getiremeyeceklerdir.

Bu nedenle her bir partili komünist Marksizimi bir eylem klavuzu, karanlığı aydınlatan bir deniz feneri olarak ele almalıdır. Çünkü devrimci teorinin aydınlığından yoksun olan bir gündelik politik faaliyetin başarı şansı yoktur.

Toprağın belediyeleştirilmesi ve belediye sosyalizmi

V. İ. Lenin

Bu iki kavramın birlikte anılması, Stockholm'de tarım programını kabul ettiren bizzat Menşeviklerden çıkmıştır. Önde gelen iki Menşeviğin adını vermek yeterlidir: Kostrov ve Larin.

"Bazı yoldaşlar -dedi Kostrov Stockholm'de-, *sanki belediye mülkiyetini ilk kez duymuş gibi davranıyorlar. Bu yoldaşlara, Batı Avrupa'da kentsel ve kırsal özyönetimlerin mülkiyetlerinin genişlemesinden ibaret olan ve yoldaşlarımızın da benimsediği tüm bir eğilimin* (tam da öyle!), *İngiltere'de 'belediye sosyalizmi'nin* var olduğunu anımsatmak istiyorum. Birçok belediyenin gayrimenkulleri var ve bu durum bizim programımızla çelişmiyor. Şimdi belediyelerimiz için parasız* (!!) *gayrimenkul servet edinme* (!) *olanağımız var ve bu olanaktan yararlanmalıyız. Elbette el konulmuş toprağı belediyeleştirmek zorunludur."* (s. 88)

"Parasız servet elde etme olanağı" naif bakış açısı, burada mükemmel biçimde ifade edilmiştir. Ne var ki konuşmacı, örnek gösterdiği bu belediye sosyalizmi "eğilimi"nin tam da özel bir eğilim olarak ve özellikle de -örnek olarak ileri sürdüğü- İngiltere'de neden son derece oportünist bir eğilim olduğu üzerine hiç düşünmemiştir. Engels, Sorge'ye mektuplarında İngiliz Fabianlarının bu aşırı aydın oportünizmlerini karakterize ederken, "belediyeleştirme" çabalarının küçük-burjuva anlamını neden vurguluyordu?

Larin ise Menşevik programın yorumunda Kostrov'la ağız birliği içerisinde şöyle diyor:

"Belki halkın yerel özyönetimleri, bazı bölgelerde bu büyük işletmeleri, örneğin bugün belediyelerin tramvayları ya da mezbahaları idaresinde tutması gibi, kendi idaresine alabilecektir, ve o zaman onların bütün (!!) *safi hasılatı tüm* (!) *halkın hizmetinde olacaktır."* (*"Köylü Sorunu ve Sosyal-Demokrasi"*, s. 66.)

Yerel burjuvazinin hizmetinde olmayacak yani, öyle mi Bay Larin?

Batı Avrupa belediye sosyalizminin küçük-burjuva kahramanlarının küçük-burjuva hayalleri gün ışığına çıkmaya başlıyor artık. Burjuvazinin egemenliği unutuluyor, sadece yüksek oranda proleter nüfusun bulunduğu kentlerde, belediye idarelerinden emekçiler için üç-beş kuruş koparılabildiği olgusu da unutuluyor. Fakat bu tali bir yan. Toprağın belediyeleştirilmesine dair "belediye sosyalisti" düşüncenin esas hatası şudur:

Batıdaki burjuva aydınları, İngiliz Fabianlarına benzer biçimde, belediye sosyalizmini tam da, sosyal barış, sınıflararası uzlaşma düşü kurdukları ve kamuoyunun dikkatini iktisat ve tüm devlet düzeninin temel sorunlarından, yerel özyönetimlerin küçük sorunlarına çekmeye çalıştıkları için, özel bir "eğilim" derekesine yükseltmişlerdir. Birinci tür sorunlar alanında sınıf çelişkileri en keskin durumdadır, tam da bu alan, daha önce de söylendiği gibi, burjuvazinin sınıf olarak egemenliğinin temellerine dokunmaktadır. O nedenle, tam da bu alanda sosyalizmin kısmen gerçekleştirilmesi küçük-burjuva ütopyasının özellikle hiç şansı yoktur. Dikkatler yerel nitelikli küçük sorunlara –burjuvazinin sınıf olarak egemenliği sorununa değil, bu egemenliğin temel araçları sorununa değil, bilakis burjuvazinin "halkın gereksinimleri

için" ayrılmasına izin verdiği üç-beş zavallı kırıntının harcanması sorununa çekilir. Burjuvazinin kendisinin sağlık hizmetleri için (Engels, *"Konut Sorunu"*nda, kentlerde salgın hastalıkların gelişmesinin burjuvaziyi korkuttuğuna dikkat çekmektedir), eğitim için (burjuvazinin tekniğin yüksek seviyesine ayak uydurabilecek eğitilmiş işçilere ihtiyacı vardır!) vs. ayırdığı (toplam artı-değer kütlesiyle ve burjuvazinin devlet giderlerinin toplam tutarıyla karşılaştırıldığında) son derece düşük olan bu miktarların harcanması sorunu öne çıkarıldığında, böylesine küçük sorunlar alanında "sosyal barış", "sınıf mücadelesinin zararları" vs. üzerine güzel laflar etmek mümkün olur. Bizzat burjuvazinin "halkın gereksinimleri" için, sağlık hizmetleri için, eğitim için vs. para harcadığı bir yerde sınıf mücadelesinden nasıl söz edilebilir? Eğer yerel özyönetimler sayesinde "ortak mülkiyeti" birazcık ve yavaş yavaş genişletmek ve üretimi -değerli Larin yoldaşın öylesine işine gelir biçimde işaret ettiği tramvayları, mezbahaları- "toplumsallaştırmak" olanaklıysa, sosyal devrime ne gerek var?

Bu "eğilim"in küçük-burjuva oportünizmi, "belediye sosyalizmi"nin (gerçekte İngiliz sosyal-demokratlarının Fabianlara karşı haklı biçimde açıkladıkları gibi, belediye kapitalizminin) dar sınırlarının unutulmasında yatmaktadır. Burjuvazinin, sınıf olarak egemenliğini sürdürdükçe, egemenliğinin gerçek temellerine sadece "beledi" açıdan da olsa dokundurtmayacağı ve burjuvazi eğer "belediye sosyalizmi"ne izin veriyorsa, ona göz yumuyorsa, bunu tam da, o bu temellere dokunmadığı, zenginliğinin ciddi kaynaklarına saldırmadığı ve burjuvazinin kendi isteğiyle "halk"a bıraktığı sınırlı yerel harcamalarla yetindiği için yaptığı unutuluyor. Batıdaki "belediye sosyalizmi"nin en yüzeysel bilgisi bile, sosyalist belde meclislerinin, alışılmış olanın, yani küçük, en küçük olanla yetinen, işçilere önemli kolaylıklar getirmeyen idare-i maslahatın biraz dışına çıkma yönündeki her türlü girişimlerinin, sermayeye birazcık saldıran her girişimin, daima, burjuva devletin merkezi iktidarının mutlaka kesin bir vetosunu beraberinde getirdiğini bilmek için yeterlidir.

İşte Batı Avrupalı Fabianların, Possibilistlerin ve Bernsteincıların tam da bu temel hatası, bu küçük-burjuva oportünizmi, belediyeleştirmecilerimiz tarafından devranılmıştır.

"Belediye sosyalizmi", yerel özyönetim sorunlarında sosyalizmdir. Yerel çıkarlar sınırını aşan, devletin idari işlevlerinin sınırının ötesine geçen herşey, yani egemen sınıfların en önemli gelir kaynaklarını, egemenliğini güvence altına almanın temel araçlarını ilgilendiren, devlet idaresine değil, devlet düzenine dokunan herşey, "belediye sosyalizmi"nin çerçevesi dışınadır. Fakat çokbilmişlerimiz, tüm halkın davası olan, egemen sınıfların temel çıkarlarına en doğrudan biçimde dokunan toprak sorununun yakıcılığına, bu sorunu "yerel idari sorunlar" kategorisine sokarak yan çiziyorlar. Batıda tramvaylar ve mezbahalar belediyeleştiriliyor –niye biz de tüm toprakların yarısını belediyeleştirmeyelim? diye düşünüyor Rus aydını; bu, hem bir restorasyon durumunda, hem de merkezi iktidarda tam bir demokrasinin olmaması durumunda iyidir!

Yakıcı sorunlarda sınıf mücadelesinin, bu sorunların küçük, sadece yerel özyönetimleri ilgilendiren sorunlar kategorisi içine sokulması yoluyla yumuşatılmasına dayanan burjuva devriminde tarım sosyalizmi ve en küçük-burjuvaca bir küçük-burjuva sosyalizmi böylece oluşmuş oluyor. Fakat gerçekte en iyi toprakların yarısının işletilmesi ne yerel ne de idari bir sorun olabilir. Bu devlet çapında genel öneme sahip bir sorundur, sadece toprak beyi devletinin değil, aynı zamanda burjuva devletinin de yapısal bir sorunudur. Ve halkı, tarımda "belediye sosyalizmi"nin gelişmesinin sosyalist devrimden önce mümkün olduğu düşüncesiyle tavlamak, en kötü türden demagoji yapmak demektir. Marksizm, ulusallaştırmayı burjuva devrimi programına almayı mümkün kılıyor, çünkü mutlak rant kapitalizmin gelişmesini engellemektedir, toprak ve arazi üzerinde özel mülkiyet onun için bir engeldir. Burjuva devriminin programına büyük çiftliklerin belediyeleştirilmesini alabilmek için ise, Marksizmi Fabiancı bir aydın oportünizmine dönüştürerek tepetaklak etmek

gerekir.

Tam da bu noktada, burjuva devriminde küçük-burjuva ve proleter yöntemler arasındaki fark açıkça ortaya çıkmaktadır. Küçük-burjuvazi, en radikal olanı da dahil, -bunlar arasında bizim Sosyal-Devrimciler Partisi de- burjuva devriminden sonra sınıf mücadelesi değil yatışma ve genel refah bekliyor. O nedenle kendine peşinen "sıcak bir yuva" hazırlıyor, burjuva devrimine küçük-burjuva reform planları taşıyor, türlü çeşitli "norm"lardan, toprak mülkiyetinin "düzenlenmesi"nden, emek prensibinin ve küçük emek iktisadının sağlamlaştırılmasından vs. söz ediyor. Küçük-burjuva yöntem mümkün olduğunca büyük bir sosyal barış ilişkilerinin yaratılması yönetimidir. Proleter yöntem ise sadece, yolun bütün ortaçağ kalıntılarından temizlenmesi, sınıf mücadelesi için açılması yöntemidir. O nedenle proleter, çeşitli toprak mülkiyeti "normları" üzerine tartışmayı küçük mülk sahiplerine bırakır: proleterleri sadece toprak beyi latifundiyalarının yok edilmesi, tarımda sınıf mücadelesinin önündeki son engel olarak toprak ve arazi üzerinde özel mülkiyetin yokedilmesi ilgilendirir. Bizi burjuva devriminde küçük-burjuva reformculuğu değil, yatışan küçük mülk sahiplerinin gelecekteki "yuva"sı değil, burjuva toplumu zemininde her türlü küçük-burjuva yatıştırma politikasına karşı proleter mücadelenin koşulları ilgilendiriyor.

Fakat belediyeleştirme sayesinde tam da bu anti-proleter ruh, burjuva tarım programına taşınmaktadır, çünkü belediyeleştirme, -Menşeviklerin kökten yanlış anlayışının tersine- sınıf mücadelesini genişletip şiddetlendirmez, bilakis tam tersine köreltir. O bunu merkezi iktidarda tam demokrasi olmadan yerel demokrasiye izin vererek de yapmaktadır. O bunu "belediye sosyalizmi" düşüncesiyle de yapmaktadır, çünkü bu burjuva toplumunda ancak sınıf mücadelesinin büyük yolu dışında, sadece, burjuvazinin kendisinin sınıf olarak egemenliğini koruma olanağı kaybetmeksizin alttan alabileceği, uzlaşabileceği küçük, yerel, önemsiz sorunlarda mümkündür.

İşçi sınıfı burjuva topluma, toprağın burjuva ulusallaştırılması da dahil burjuva devriminin en saf, en tutarlı, en kararlı programını vermek zorundadır. Proletarya, burjuva devriminde küçük-burjuva reformculuğunu elinin tersiyle reddedip ona sırt çevirir: Bizi kendi köşesinde küçük-burjuva mutluluğu için özgürlük değil, mücadele için özgürlük ilgilendiriyor.

İşçi Partisi içindeki aydınların oportünizmi elbette başka bir çizgi izliyor. Burjuva devriminin geniş devrimci bir programını sunmak yerine, dikkatleri bir küçük-burjuva ütopyasına çekiyor: merkezi devlet iktidarında demokrasi yokken, yerel demokrasinin savunulması, büyük "karışıklıklar"ın dışındaki bir küçük reformculuk için sakin bir belediye iktisadı köşesini garantilemek, had safhadaki toprak çatışmasının sertliğine, anti-Semitik reçeteye göre, yani tüm halkı ve tüm devleti ilgilendiren büyük bir sorunu, küçük yerel sorunlar kategorisine sokarak yan çizmek.

1905-1907 İlk Rus Devrimi'nde Sosyal-demokrasinin Tarım Programı/
Bölüm IV, 7. alt başlık
(Seçme Eserler, C.3,
İnter Yayınları, s.252-256)

* 18 Ocak 1893'te Engels, 1848 devriminden sonra Amerika'ya göç eden Alman sosyalisti Sorge'ye, belediye sosyalistleri ve Fabiancılar hakkında, bunların "hırslı bir çete" olduklarını yazmıştı: *"Bunların sosyalizmi belediye sosyalizmidir; ulus değil, belediyeler, en azından geçici olarak üretim araçlarının sahibi olmalıdır. Sonra da onların bu sosyalizmi, burjuva liberalizminin en aşırı fakat kaçınılmaz sonucu olarak gösterilir, ve onların liberallere karşı hasım olarak kararlılıkla mücadele etmek değil, onları sosyalist sonuçlara itmek, ergo (yani-ÇN) onlara hile yapmak, to permeate Liberalism with Socialism" (liberalizme sosyalizm nüfuz ettirmek) ve liberallerin karşısına sosyalist adaylar çıkarmak yerine bunları onlara yamamak ve dayatmak, yahut yutturmak taktiği buradan gelir. Fakat burada ya kendilerinin aldatılıp kandırıldığını ya da sosyalizmi aldattıklarını kavramıyorlar elbette."*

Klasiklerde seçimler ve devrimci sınıf tutumu

"Burjuva demokrat adaylar yanında, her yerde işçi adaylar da gösterilmelidir, bu adaylar olanaklar elverdiğince Birlik üyeleri arasından oluşmalı, ve mümkün olan bütün yollar kullanılarak bunların seçilmeleri için çalışılmalıdır. Bunların seçilme şanslarının hiç bulunmadığı yerlerde bile, işçiler, bağımsızlıklarını korumak, güçlerini ölçmek ve kamuoyunun önüne kendi devrimci tutumlarını ve kendi parti görüşlerini koymak için, kendi adaylarını göstermelidirler. Bu konuda demokratların, örneğin, böyle yapmakla demokratik partiyi böldükleri ve gericilere kazanma olanağı sağladıkları yolundaki savlarla kendilerini ayartmalarına fırsat vermemelidirler. Bu türden sözlerin nihai amacı proletaryayı aldatmaktır. Proleter partinin böyle bir bağımsız eylemle kaçınılmaz olarak göstereceği ilerleme, temsili-kurum içerisinde birkaç gericinin varlığının doğurabileceği sakıncadan çok daha önemlidir..."

(Marx-Engels, *Merkez Komitesi'nin Komünist Birliğe Çağrısı)*

"Burjuva partileri alelacele ve tam bir savruk edasıyla, seçmenlerin gözünü boyamak için, vaad dolu 'seçim bildirgeleri' tasarlıyorlar. Tasfiyeciler kendi şaşkınlıklarını, dağınıklıklarını, ideolojik ilke yoksunluklarını, saygın yasa-tanır bir 'seçim bildirgesi'yle örtmeye çalışırken, yasal sansürlü basında da seçim bildirgeleri hakkında yaygarayı basıyorlar. "

"'Seçim için' bildirge değil ama **devrimci sosyal demokrat** bildirgeyi uygulamak için seçimler! -işçi sınıfının partisi konuya böyle bakıyor. Seçimlerden bu amaçla esasen yararlandık, sonuna kadar da yararlanacağız. Rus Sosyal-demokrat İşçi Partisi'nin devrimci bildirgesini, taktiklerini ve programını savunmak için en gerici Çarlık Dumasını bile kullanacağız. Gerçekten değerli olan bildirgeler, tasfiyecilerin yaptığı gibi alelacele sırf laf olsun diye gürültülü bir reklam olarak hazırlanmış bildirgeler (özellikle yasal olanlar) değil, ama hareketin **tüm** sorunlarına **tam** yanıt veren, uzun sürmüş **devrimci** uyandırma çalışmalarını tamamlayan bildirgelerdir..."

(V. İ. Lenin, *Dördüncü Duma Seçimleri Arifesinde, Temmuz 1912)*

"Şimdi, eğer siyasal hedeflerimizi, küçük grupların sofuca dilekleri olarak değil de işçi sınıfının hedefleri olarak çözümlemek istiyorsak, eğer programlarımızla seçim bildirgelerimizi yığın savaşımının gerçekleriyle ve bu toplumdaki **tüm** sınıfların eylemleriyle karşılaştırarak doğruluklarını marksist bir yolda sınamak istiyorsak, aynı zamanda öteki seçim bildirgelerini de yığınların **bu devrimci hızlanışında**, bu mihenk taşında denemeliyiz. Çünkü sosyal-demokratları için seçimler, özel bir siyasal işlem değildir, binbir türlü vaatte bulunarak sandalye kazanmaya çalışmak değildir, ama sınıf bilinci olan proletaryanın siyasal dünya görüşünün ilkelerini ve temel isteklerini savunmak için bir fırsattır."

(V. İ. Lenin, *Reformcuların ve Devrimci Sosyal-demokratların Seçim Bildirgeleri, Kasım 1912)*

Bolşevik deneyimi ve Haziran Direnişi ışığında...

Parti saflarına daha çok genç işçi!

Haziran Direnişi'nin açığa çıkardığı en önemli olgulardan biri gençliğin direnme gücü oldu. Pek çok değerlendirmede gençlerin ve kadınların kitlesel katılımı, fakat özellikle de gençliğin sergilediği direnme kararlılığı öne çıkarıldı. Sınıfsal ayrımları silikleştiren genel bir gençlik tanımlaması üzerinden, gençliğin genç olmaktan kaynaklanan özellikleri, cesareti, atılganlığı, fedakarlığı vb. vurgulandı.

Haziran Direnişi gerçekten de çok değişik sınıf ve tabakalardan gençliğin kitlesel olarak alanlara çıkmasına tanıklık etti. Fakat en ön saflarda yer alanlar, büyük bir kararlılıkla direnenler onların emekçi sınıflara mensup kesimleriydi. Dışa vurulan tepki, "yaşam tarzına müdahale"nin çok ötesinde, geleceksiz bırakılan, baskı ve terörle sindirilmeye çalışılan gençliğin düzene karşı biriken öfkesinin ürünüydü. Kapitalist sistemin çok yönlü saldırıları altında bunalan alt sınıflara mensup gençlik, bu birikim üzerinden ileri atıldı. En ön saflarda dövüşenler ve bedel ödeyenler onlar oldular. Direnişte kaybettiklerimiz, bunu tartışmasız bir biçimde ortaya koymuştur.

Haziran Direnişi'nde genelde işçi ve emekçi kitleler kendi sınıfsal kimlikleri üzerinden harekete geçememiş olsalar da, emekçi sınıflara mensup gençlik kendi cephesinden sergilediği direnme kararlılığıyla, cesareti ve atılganlığıyla, denilebilir ki direnişe damgasını vurmuştur.

Bu hiçbir biçimde şaşırtıcı değildir. Toplumsal mücadelelerde her zaman öne çıkanlar ve mücadelenin asıl yükünü omuzlayanlar, emekçi sınıflara mensup gençlik kesimleri olmuştur. İşçi sınıfının damgasını taşıyan tüm devrimlerde ve büyük devrimci hareketliliklerde ise özellikle sınıfın genç kesimi çok önemli bir rol oynamıştır.

Bundan dolayıdır ki, gençliği kazanmak devrimci bir parti için en temel sorunlardan biridir. Genelde gençliği, fakat öncelikle de sınıfın genç kesimlerini... Zira, devrimci mücadelenin ihtiyaç duyduğu en taze ve militan güçler, toplumun en ileri sınıfının gençliği içerisinden devşirilebilir.

Bolşevik partisi genç güçlere dayanıyordu

Bolşevik deneyimini irdeleyen tüm tarihçiler ve yazarlar, Bolşevik partisinin ağırlıklı olarak genç güçlerden oluşan bir parti olduğuna dikkat çekerler.

"Lenin, partisinin ağırlıklı olarak genç insanlardan oluşmasından memnundu -enerjiyle ve gerçek devrimci coşkuyla dolu olanlar gençlerdi."

"1917'de, parti üyelerinin yaş ortalaması daha önce olmadığı kadar gençti."

"Bolşevik Parti'yi devrimi zafere götüren öncü parti konumuna yükselten şey onun kitlesel proleter karakteri, gençliği ve yıllarca süren mücadele süreci içinde çelikleşmiş olmasıydı."

"Bolşevik partide, 1919 yılında, üyelerinin yarısından fazlası 30 yaşın altında, yüzde onundan azı 40 yaşının üstündedir."

Bolşevik partisinin dayandığı bu genç güçler, değişik sınıf ve tabakalar mensup olan, aydın özellikleri taşıyan güçlerden çok, ağırlıklı olarak işçi sınıfının genç unsurları olmuştur.

Bundan yakınan Menşeviklere Lenin'in verdiği yanıt dikkate değerdir:

"*Larin, bizim partimizde işçi gençliğin ağırlık teşkil ettiğinden, bizim az sayıda evli işçilere sahip olduğumuzdan, bunların partiden çekindiğinden yakınmaktadır. Bir Rus oportünistinin bu yakınması bana, Engels'ten bir pasaj hatırlattı*" diyen Lenin, bu pasajı aktarır: "*Bizde, devrim partisinde, gençlerin ağırlıkta olması doğal değil midir? Biz geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençliğindir. Biz, toplumu yenileştirenleriz, gençlik, yenileştiricileri seve seve izler. Biz eski kokuşmuşluğa karşı özveri ile yürütülen bir mücadelenin partisiyiz, özveri isteyen bir mücadeleye ilk olarak her zaman gençler hazırdır.*"

Lenin şöyle devam eder: "*Otuz yaşının 'yorgun' ihtiyarlarını, 'daha düşünceli' olan devrimcileri ve sosyal demokrasinin hainlerini bırakıyoruz Kadetler toplasın. Biz daima* ***en ilerici sınıfın gençliğinin partisi olacağız!***"

Öncelikle işçi sınıfına, fakat özellikle de sınıfın genç unsurlarına dayanıyor olmak, Bolşevik partisinin, birbirini tamamlayan en önemli üstünlüklerinden biri olmuştur. Yalnızca devrim sürecinde değil sosyalist inşa döneminde de bilinçli bir yönelimle özellikle genç güçleri ileri çıkarma politikası izlenmiştir.

Bolşevik partisini devrime taşıyanlar genç işçiler oldular

Lenin'in özellikle 1905 Devrimi sürecinde verdiği kararlı mücadelelerle, Bolşevik partisi gerçekten de "*en ilerici sınıfın gençliğinin partisi*" haline gelmiştir.

Lenin 1905 Şubat'ında ısrarla yeni ve genç güçleri partiye kazanma çağrısı yapıyor, partinin ileri kadrolarının bu konuda sergilediği tutuculuğu sert bir dille eleştiriyordu. Bir savaş anı yaşandığını, böyle bir süreçte mücadelenin geleceğini tayin edecek olanın gençlik, fakat özellikle de genç işçiler olduğunu vurguluyordu. Hem parti safları hem de çeperi inisiyatifli, girişken, dinamik genç güçlerle, fakat öncelikle de sınıfın genç unsurlarıyla sürekli beslenmeliydi.

1905 baharında toplanan üçüncü parti kongresinde Lenin bir kez daha partinin kapılarını daha çok sayıda proleter ve yarı-proleter yeni güçlere açma çağrısı yapmış ve Bogdanov ile birlikte bir karar tasarısı sunmuştu: "*... harekete ve parti örgütlerine önderlik etmeye yetenekli mümkün en yüksek sayıdaki işçinin işçi sınıfı kitleleri arasında ilerletilip yerel merkezlerde ve parti merkezinde üyelikleri sağlanarak, ... parti ile işçi sınıfı kitleleri arasındaki bağların güçlendirilmesi için her gayretin sarfedilmesi...*"

Ancak Lenin kongrede eski kadroların sergilediği tutucu ayak diremenin üstesinden gelemedi. Özellikle de parti komitelerinin aydın bileşimi üzerinden yürüyen sert tartışmaların ardından bu tasarı reddedildi. Komitelerin ağırlıklı olarak işçilerden oluşması, siyasal bakımdan deneyimsiz ve yeterli eğitimden yoksun genç güçlerin önünü açmak anlamına geliyor, bunun "profesyonel devrimciler"den oluşması gereken parti örgütünü zayıflatacağı iddia ediliyordu.

Buna karşın mücadelesini kararlılıkla sürdüren Lenin; "*Partinin Üçüncü Kongre'sinde parti komitelerinde her iki aydına karşı yaklaşık sekiz işçi olmasını önermiştim. ... Şimdi parti örgütlerinin bir sosyal demokrat aydına karşı birkaç yüz sosyal demokrat işçisi olmasını istemeliyiz.*" diyordu.

Nitekim, 1905 Devrimi'ni izleyen yıllarda Bolşevik partisi hızla büyüdü ve toplumsal bileşimi belirgin bir biçimde değişti. Genç sınıf güçleri partiye büyük bir güç ve dinamizm kazandırdılar ve eski kadroların tutuculuğunu altetmede Lenin'e büyük bir dayanak oldular.

1907'de Bolşevikler'in üye sayısı 46 bini aşmıştı. Parti üyelerinin %22'si 20 yaşının altında, %37'si 20 ile 24, %16'sı 25 ile 29 yaş arasındaydı. Partinin işçi bileşimi belirgin bir biçimde artmıştı ve ağırlıklı kesimini genç işçiler oluşturuyordu. Genç güçlerin ağırlığı partinin üst kademeleri için de geçerliydi. 1907'deki V. Parti Kongre'sinde delegelerin yaş ortalaması 27 idi.

1914'de ise Lenin, "*Genç Rus işçileri ... artık Rusya'daki örgütlü marksistlerin onda dokuzunu oluşturuyor*" diyordu. Gericilik yıllarında aydınlar parti saflarını terketmişlerdi. Öyle ki, binlerce parti üyesine sahip olan Petersburg'daki parti komitesi hazırladığı bildirileri elden geçirecek aydınlardan bile yoksundu. Buna rağmen parti genç işçilerin dinamizmi üzerinden belirgin bir güç kazanmış, üye sayısını büyük bir hızla artırmıştı.

Parti saflarına daha çok genç işçi!

Bolşevik deneyiminin de gösterdiği gibi, komünistler için genç işçileri kazanmak sorunu, genel bir gençlik çalışmasının ötesinde, sınıf çalışması kapsamında ele alınması gereken bir sorundur. Partinin ayağını sınıf zeminine, dinamik genç güçlere dayanarak basması sorunudur. Zira, işçi sınıfı içinde derin kökler salabilen gerçek bir devrimci parti haline gelebilmek, öncelikle sınıfın en diri, gelişmeye en açık genç güçlerini parti saflarında örgütlemekle mümkündür.

Bugün sınıf içinde bilinç planında sola yakın nispeten ileri ve deneyimli güçler, genelde devrimci mücadeleye uzak duran yorulmuş "yaşlı" kesimlerdir. Haziran Direnişi ile birlikte belli bir canlanma yaşamış olsalar da, sınıf hareketi temelde böylelerinin değil, bilinç planındaki tüm geriliklerine rağmen mücadele dinamizmine sahip olan, mücadeleye atılmak için ayaklarında daha az pranga taşıyan genç güçler üzerinden mesafe alabilecektir.

O halde, geleceğin zorlu mücadelelerine hazırlanan komünistler sınıf çalışmasında genç işçileri kazanmaya çok daha özel bir dikkat göstermek, onlara ulaşmayı başarmak, gelişmeye açık güçleri çok yönlü bir eğitimle kadrolaştırmayı öncelikli hedeflerinden biri olarak ele almak durumundadırlar. Zira gelecekte mücadelenin kritik dönemeçlerinin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek kadrolar temelde onlar olacaktır. Tüm devrimci mücadele deneyimleri, değişik sınıf ve tabakalara mensup aydın güçlerin zorlu mücadele dönemlerinin yükünü taşıyamamalarına, parti saflarını terketmelerine tanıklık etmiştir.

Bu bilinçle hareket etmeli, özel bir yönelimle gelişmeye açık genç sınıf güçlerine ulaşmayı başarabilmeli, onların çok yönlü eğitimlerine gerekli zaman ve emeği harcayabilmeliyiz.

Bu çerçevede yerel önderliklere önemli sorumluluklar düşmektedir. Yürüttüğümüz faaliyet içinde çok sayıda genç işçiyle yüzyüze geliyoruz. Onları verili gerilikleri üzerinden değerlendirme hatasına düşmemeliyiz. Düzenin çok yönlü kuşatmasıyla yüzyüze olan bu güçlerin başlangıçta sergilediği zayıflıkları anlayabilmeli, bunu gözeten bir esneklikle yaklaşmayı başarabilmeliyiz. En önemlisi ise, onların bilinçleri geliştirmek, marksist dünya görüşüyle donatmak doğrultusunda ısrarlı bir yönelimin gösterilebilmesidir.

Lenin'in döne döne yeni ve genç güçlere ulaşma çağrısını yaptığı ve bunun sonuçlarının alındığı dönem bir devrimci yükseliş dönemidir. Bu açıdan Haziran Direnişi önemli bir imkan olsa da, sınıf hareketi cephesinde yaşanan zayıflıklar, patlak veren pek çok hareketliliğe rağmen esasta aşılabilmiş değildir. Dolayısıyla işimizin kolay olmadığını unutmamalı, fakat özellikle genç güçleri etkileme ve ileri çekme çabamızın düne göre daha fazla yanıt bulacağından kuşku duymamalıyız. Nitekim bazı çalışma alanlarında Haziran Direnişi sürecine kadar çevremizde duran kimi genç güçler, özellikle de genç işçiler bugün öne çıkmışlardır ve faaliyeti daha ileri düzeyde sahiplenmektedirler. Onları ilerletmek ve kalıcılaştırmak, yenilerini kazanmak, parti saflarında örgütlü militanlar haline getirmek tümüyle bize, onların eğitimleri doğrultusunda alacağımız mesafeye bağlıdır.

Çok boyutlu olan eğitim sorununun tek başına eğitim grupları oluşturmakla çözülemeyeceği açıktır. Elbette eğitim grupları vb. oluşturmalı fakat hiçbir biçimde bununla yetinmemeliyiz. Onları her cepheden kuşatma, zayıflıklarının üzerine dikkatli bir tutumla gitme, gelişim süreçlerini izleyerek adım adım ilerletme, yanı sıra sorunlarıyla yakından

ilgilenme çabasını elden bırakmamalıyız. Çok yönlü eğitimlerini sağlayacak değişik yol, yöntem ve araçlarla özel bir yüklenmeyi başarabilmeliyiz.

Bu çerçevede özellikle altı çizilmesi gereken nokta, eğitim işini bizzat yerel önderlik kadrolarımızın üstlenmesi gerektiğidir. Bu, pek çok yoğunluktan arta kalan zamanlarda yapılacak bir iş olarak değil, en öncelikli işlerden biri olarak görülmeli, özel bir yönelimin konusu olabilmelidir.

Özellikle de marksist dünya görüşüyle donatma noktasında gereken ısrar ve çabayı gösterebilmeliyiz. "Gereken ısrar ve çaba" diyoruz, zira genellikle ağır işleyen, zamana yayılan, belli bir sistematiğe dayanmayan, dahası kesintiye uğrayan süreçler olduğu ölçüde hedeflenen mesafe alınamamaktadır.

Daha da önemlisi, marksist eğitim "gri teori"nin ötesine geçen bir canlılıkta ele alınabilmeli, örneğin devrimci mücadele deneyimleri, devrimci önderlere ilişkin biyografiler vb. önemli bir yer tutabilmelidir. Zira, eğitim düzeyleri de gözönüne alındığında, genç işçilerin bilincini salt teorik metinler üzerinden geliştirmek kolay değildir. Devrimci kimliği geliştirme, devrimci ruh aşılama noktasında zayıf kalan bir eğitim işlevini yerine getiremez. Bu açıdan marksist eğitimin içeriği büyük bir önem taşımakta, bu da yerel önderlik kadrolarına ayrı bir sorumluluk yüklemektedir. Öncelikle de eğiticiler kendilerini eğitmek, neyi nasıl ele alacakları konusunda kafa yormak, ciddi bir hazırlığın konusu yapmak durumundadırlar.

İşçi sınıfının genç ve diri kesimlerini kazanmak parti faaliyetine büyük bir soluk aldıracak, partinin bugün gelip dayanmış bulunduğu eşiği aşmada önemli bir rol oynayacaktır. Dolayısıyla genç işçilerle buluşmayı sağlayacak etkin, hedefli ve yöntemli bir siyasal sınıf çalışması, onları eğitip ileriye sıçratacak ısrarlı bir yüklenme, partinin öncelikli ihtiyaçlarından, diğer bir ifadeyle kavranması gereken öncelikli halkalardan biridir.

Hedefli ve yöntemli bir...

(Baştarafı s.9'da)
kitlelere gitmek, onları hedeflerimize uygun bir tarzda kullanmayı başarabilmek durumundayız." (agy)

Gündelik siyasal faaliyette/kampanyalarda kullandığımız yöntem ve araçlar emekçi kitlelerle bağlarımızı güçlendirmeye hizmet etmiyorsa, ya da biz bunları bu doğrultuda kullanma başarısı gösteremiyorsak, üzerine gidilmesi gereken ciddi bir zaafiyet alanıdır bu. Zira, siyasal faaliyetin/kampanyaların başarısının temel ölçütlerinden biri, emekçi kitlelerle bağlar kurmanın ötesinde, ilişki içinde olduğumuz emekçilerin bilinçlerini geliştirme, onları daha ileriye çekmede alacağımız mesafedir. Seçim kampanyası sürecinde kullanacağımız yöntem ve araçlarda bu önemle gözetilebilmelidir. Daha çok stand, daha çok bildiri, afiş vb. değil, işçi ve emekçileri bir araya getirebileceğimiz daha çok toplantı, daha çok etkinlik, daha çok eylem, gösteri vb. üzerinden bunu başarabiliriz.

Elbette, afiş, bildiri, pankart, stand vb. araçları kullanmak, onlar üzerinden temel görüşlerimizi ve şiarlarımızı yaymak, hiçbir dönem geri duramayacağımız bir faaliyettir. Fakat özellikle de binlerce, onbinlerce propaganda materyalinin adeta ortalığa saçıldığı seçim dönemlerinde bu araçların "yaygın" kullanımı amaçlanan etkiyi yaratamayacağı için, çalışma yürüttüğümüz alanlar üzerinden hedefli ve yöntemli bir kullanım çok daha işlevsel olacaktır.

Kısacası, hedef olarak seçilmiş sanayi havzalarında, fabrikalarda, emekçi semtlerinde yoğunlaşan ve derinleşen, gündelik olarak kendini üretebilen devrimci siyasal faaliyet hedefiyle uyumlu, böylece kendi özgün gündemi üzerinden yürütmekte olduğumuz çalışmayı daha da güçlendiren bir seçim faaliyeti!

Devrim seçeneğini öne çıkartma dönemi!

Haziran Direnişi ile önemli bir başlangıç yapan kitleler, yükselttikleri şiarlarla mücadelenin devam edeceğini ilan ettiler. Mücadeleye devam etme eğilimi, gerici rejimden kurtulma ve Haziran Direnişi'nde yükseltilen şiarları somut kazanımlara dönüştürme isteğinin güçlü olduğuna işaret ediyor.

Sistemin ürettiği sorunların farkında olmak, öfke birikiminin bir aşamasında isyan etmek, sınıflar mücadelesinde önemli bir safhadır. Bunun birlikte kitleler henüz nedenlerden çok sonuçlarla uğraşma eğilimindeler. Zira isyan etmelerine yol açan sorunların kaynağı olan kapitalizmle hesaplaşma bilinci, iradesi, örgütlülüğü ve kararlılık düzeyine henüz ulaşabilmiş değiller. Hareketin geri çekilmesi bununla yakından bağlantılı.

Direniş karşısında zor aygıtını tüm kurumlarıyla birlikte seferber eden dinci-gerici iktidar, böylece direnişi tetikleyen sorunlara çözüm üretme noktasındaki aczini sergiledi. Çelişkileri daha da derinleştirerek, yeni isyan dalgaları için enerji biriktirmeye hizmet etti.

Sermaye iktidarının bizzat kendi icraatlarıyla yeni isyanlar için gerekli enerjiyi üretmesi, sınıf devrimcilerinin, geleceğe hangi temelde hazırlanmaları gerektiği konusunda fikir veriyor. Partinin yükselttiği "Devrime hazırlanıyoruz!" şiarı, bu hazırlığın genel çerçevesini çiziyor. Fakat Haziran Direnişi deneyiminin ardından, yeni isyanlara hazırlığın daha somut ve özgün faaliyet planlarını da kapsaması gerekiyor.

Haziran günlerinin deneyimlerini süzmeliyiz

Haziran Direnişi sürecinde yeni duruma hızla adapte olup inisiyatif kullanan parti örgütleri ve militanlar olduğu gibi, bazı alanlarda direnişe militan katılımcı olmanın sınırlarının fazla aşılamadığı görüldü. Böylece bir sınama işlevi gören direniş, zayıflık alanlarımıza ayna tuttu.

Bugün yüklenilecek alanlardan biri, direniş sürecinde açığa çıkan zayıflıkların gerisindeki nedenleri açığa çıkartmak ve devrimci siyasal faaliyeti bu zaafların da aşılacağı bir kapsamda planlayıp hayata geçirmektir. Elbette kadro ve militanları bu deneyimler ışığında eğitmenin önemini gözardı etmeden...

Haziran Direnişi'nin yarattığı birikim, deneyim ve olanaklardan somut kazanımlar yaratabilmek ve bu kazanımlarla parti faaliyetini güçlendirerek yeni isyan dalgalarına hazırlanmak, önümüzdeki dönemin temel önceliklerinden biri olmalıdır. Gelecek isyan dalgaları birincisini aşacağı içindir ki, devrimci önderlik misyonunu oynayabilmek için daha inisiyatifli, daha atak, daha yaratıcı bir pratik sergilemek gerekecektir. Bundan dolayı Haziran Direnişi'nin deneyimlerini süzmek özel bir önem taşımaktadır.

Reformizme karşı etkili bir mücadele!

Mücadele alanlarına akan ve politikleşen kitlelerin, henüz mücadeleyi sonuca götürebilecek bir bilinç/donanımdan yoksun oldukları dönemlerde, reformist parti ve hareketlere yönelmeleri anlaşılırdır. Direniş sürecinde öne çıkan "doğal öncü"lerin bir kısmı devrimci bir sıçrama yaşasa da, geneldeki bu eğilim, reformistlerin direniş sürecinden belli kazanımlarla çıkabilmesinin nesnel koşullarını açıklar.

Ancak sınıflar mücadelesinin keskinleşmesi, kitle hareketliliğinin devrimci bir mecraya yönelmesi, reformistlerin gerçek kimliğinin görülmesini kolaylaştıracak, emekçi kitleler, onların söylemleri ile pratikleri arasındaki uçurumu görerek, güvenilmez olduklarını anlayacaklardır. Zira, düzenle cepheden karşı

karşıya gelmekten kaçınmak, reformizmin karakteristik özelliğidir.

Dolayısıyla, kitlelerin reformizme yönelmesi geçici bir durumdur. Sınıf çatışmalarının keskinleştiği tüm kritik aşamalarda reformistler, kitlelerin fersah fersah gerisine düşerler. Kitleler devrimcileştikleri zaman kurulu düzeni yıkmak isterler. Oysa reformist partiler, kapitalist sistemi "islah etme"nin ötesinde bir mücadeleye güç yetiremedikleri için, kitle hareketinin devrimcileşmesini önlemeye çalışır, dolayısıyla gericileşirler.

Çatışmanın çok sertleşmediği Haziran günlerinde bile kitlelerin gerisine düşmeleri, sistemle karşı karşıya gelmekten nasıl kaçtıklarını gözler önüne sermiştir. Reformistlerin utanç verici pratikleri, direnişe katılanların ileri kesimleri nezdinde şimdiden teşhir olmalarını sağlamıştır.

Burada reformizmin doğası, sınırları ve misyonuna dikkat çekerken, bu akıma karşı parti yayınları başta olmak üzere her alanda ideolojik-politik mücadeleyi kesintisiz bir şekilde sürdürmenin önemini vurgulamaya çalışıyoruz.

Reformist akımların düzenle cepheden karşı karşıya gelmekten kaçınmalarının, militanlaşan kitleleri "teskin" etmek için çaba harcamalarının bir rastlantı olmadığını, tersine bunun ideolojik-sınıfsal bir temele dayandığını, her vesileyle emekçi kitlelere anlatmalıyız. İşçi sınıfı ile emekçilerin en azından öncü kesimlerini bu bilinçle eğitmek, reformizmin cenderesini kırma süreçlerini hızlandırmak, devrimci bir sınıf-kitle hareketinin gelişimi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Partinin devrimci önderlik misyonu oynayabilmesi için!

Pek çok ülkede patlak veren halk isyanları, partinin dönem değerlendirmelerini beklenenden de erken bir zamanda doğruladı. Elbette henüz başlangıç dönemi yaşanıyor. Kapitalizmi sarsacak ayaklanmalar önümüzdeki dönemde kendini gösterecektir.

Gelecek isyan dalgalarında sınıfların konumunun daha net, dolayısıyla çatışmanın daha sert olacağını şimdiden söyleyebiliriz. Oysa yakın dönemde gerçekleşen tüm isyanlarda burjuvazinin şu veya bu kesiminin izini görmek mümkün. İktidar uğruna çatışan burjuvazinin farklı kesimleri, geçici süreler için olsa bile, isyanlardan yararlanmaya başarabildiler. Oysa sınıfların daha net mevzilendiği isyanlarda mücadele süreci farklı ilerleyecektir.

"Devrime hazırlanıyoruz" şiarını esasta sınıfların daha net bir şekilde karşı karşıya geleceği çatışmalara hazırlık olarak tanımlayabiliriz. Süreç, işçi ve emekçi kitlelerin en azından ileri kesimlerini ilkin burjuvaziden, ardından ara katmanlardan, daha somut olarak da reformistlerden umut kesmeye doğru yöneltecektir. Bu ise, gelecek isyan dalgalarında işçi sınıfı ile burjuvazinin iki düşman güç olarak karşı karşıya gelmesi anlamına geliyor. Bu çatışmaya işçi sınıfının devrimci siyasal öncüsü olarak hazırlanmak, şimdiden buna uygun bir konumlanma, tarz ve iddiayla işe koyulmayı, ajitasyon-propaganda, örgütlenme ve eylem süreçlerini de buna uygun bir pratikle örmeyi gerektiriyor.

Burjuva partilerin ve reformist akımların emekçilerin sorunlarına çözüm üretemeyeceği gerçeğini, işçi sınıfı ve emekçiler mücadele sürecinde şimdiden seziyorlar. Bu sezgiyi bilince dönüştürmek için, işçi sınıfı ile emekçilerin çıkarlarının sistemin yıkılmasını gerektirdiğini, güncel sorun ve taleplerle bağını kurarak, farklı araç, şiar ve yöntemlerle ısrarla anlatmalıyız. Bu mücadele, hem kitlelerin reformizm cenderesinden kurtulmalarını hızlandırmak, hem altında birleşecekleri devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek açısından önem taşımaktadır. Bunu, olanakları örgütlü güç düzeyine çıkartmakla ve bu gücü eylem alanlarında eğitip sağlamlaştırmakla birleştirmek, devrime hazırlanmanın bir diğer önceliğidir.

Devrim ve sosyalizm alternatifini her koşulda gündemde tutan, bununla birlikte kitlelerin güncel taleplerini devrimci bakışla şiarlaştırmayı ihmal etmeyen tarzı güçlendirmek, yeni isyanlara hazırlık sürecini güçlendirecektir. Zira bu, öncü işçi ve emekçilerin sistemden ve uzantılarından kopuşunu hızlandıracağı gibi, devrimci sınıf alternatifi olarak partiyi sınıfın öncü bölükleri için çekim merkezi haline getirmenin koşullarını da yaratacaktır.

Kalıpları kıralım yoldaşlar!

D. Yılmaz

"Kalıpları kırmak", IV. Parti Kongresi'nin özel vurgularından biri oldu. Parti eğer kabuğunu kırıp serpilip güçlenecekse, her bakımdan kendisini sınırlayan yıllar içerisinde oturmuş kalıplarını kırmalıydı. Bu da düşüncede, eylemde, örgütte baştan aşağı bir iddia, ruh ve yenilenme çabası demekti. Parti işçi sınıfına yakışır bir politika, eylem ve örgütlenme kapasitesine kavuşmalı, bunun için de, her türlü darlık devrimci bir tarzda aşılmalıydı. İşte kongre bu temel düşüncelerle, partiye, parti örgütlerine, kadrolarına "kalıpları kırın" çağrısı yapıyordu.

IV. Kongre'nin üzerinden uzunca sayılabilecek bir zaman geçti. Bu arada Haziran Direnişi gibi ülkedeki siyasal şartları baştan aşağı değiştiren, böylelikle onyılları bulan zor dönemin artık bir parça aşılmasını sağlayan sarsıcı bir olay yaşadık. Peki aradan geçen bunca zaman içerisinde ve nispeten ortaya çıkan bu olumlu şartlarda, bu çağrıya hem tek tek kadrolar olarak hem de parti örgütleri olarak ne kadar yanıt verebildik? Her şeyi eskisi gibi sürdürüyor muyuz, yoksa değişim yolunda mıyız? Değişiyorsak aldığımız mesafe, yüzyüze kaldığımız zorluklar nelerdir? Her şey eskisi gibi sürüyorsa neden? Çıkış için bir yol mu bulamıyoruz, bunu yapacak gücümüz mü yok? Alışkanlıkların gücü mü, kadrosal yetmezlikler mi, nesnel zorluklar mı?

Sorular çoğaltılabilir. Fakat burada özellikle önemli olan, bu soruları soruyor, parti örgütlerimi ve kadrolar olarak kendimizi bu sorularla tartıyor, değerlendirebiliyor muyuz? Sorunlarımızı bu genel politik-örgütsel çerçeve içerisinde tanımlayabiliyor muyuz? Eğer bu sorulara olumlu bir yanıtımız varsa,

zayıflıklarımıza rağmen yolumuz açık demektir. Fakat yanıtımız olumsuzsa, bu mesafe almakta zorlanacağımızı gösterir. Çünkü sorunlarını anlama çabası gösteremeyenler, onları aşma gücü ve olanağı bulamazlar. Bunun için burada tek tek kadrolar ve parti örgütlerine bu soruları sormaya, çalışma ve örgütsel yaşamlarını bu temelde sorgulamaya çağırıyoruz.

Bununla birlikte, bazı gözlemlerden hareketle, bu tür bir sorgulamayı kolaylaştırması bakımından bazı temel noktalar üzerinde durmak istiyoruz. Bunu özellikle, partide yer yer karşımıza çıkan, gelişmemizin önüne engel olarak çıkan bazı davranış kalıpları üzerinden yapmak istiyoruz.

Kesintisiz, yoğun ve yaratıcı bir düşünsel emek

Kongre materyallerinde partiyi güçsüz bırakan ve mesafe almasını engelleyen sorunların başında kadroların ideolojik-politik donanımlarındaki zayıflık sayılmaktadır. Bu, ideolojik-politik bir yetmezlik hali olarak ortaya çıkmakta, partinin düşünsel yaşamına katılmada, dünya görüşünü kavramada, sorunları üzerine düşünmede ve kalem oynatmada zayıflık olarak görünmektedir. Sonuçları ise, parti merkezine bağımlılık, politikada sekterlik ya da sağcılık, apolitizm, çalışmada yüzeysellik ve sürüklenme olmaktadır. Aslında sorunlarımızın kaynağında da önemli ölçüde bu alandaki zayıflığımız vardır. Hem kongre, hem de daha öncesinde bu sorunun ağırlığı üzerinde durulmuş, soruna müdahalenin adımlarından biri olarak Parti Okulları gibi özel organizasyonlar gündeme getirilmiştir. Ancak, belli bir yönelim olmakla birlikte, bu henüz sonuçlarını pratikte gereğince üretebilmiş değildir.

Oysa yapılmış bu merkezi müdahaleler bir yana, Parti tüzüğü parti üyesinin görevleri kapsamında en başta da şu görevi tanımlar: "*Marksizmi-Leninizmi ve parti çizgisini sistematik bir biçimde inceleyerek ideolojik düzeyini ve kavrayışını sürekli olarak güçlendirmek. Bu çerçevede parti yayınlarını düzenli biçimde incelemek, bu yayınlara ve genel olarak partinin düşünce yaşamına katkıda bulunmak.*"

Yine IV. Kongre, örgütsel-siyasal çalışmanın deneyimlerinin yerel örgütler tarafından düzenli olarak irdelenmesini ve yayınlar üzerinden parti ile paylaşılmasını temel önemde bir görev olarak tanımlamaktadır.

Temel bir parti görevi olan, parti tüzüğünce de parti üyesinin temel görevi sayılan bu alandaki zayıflık, daha kararlı bir yönelimle aşılmak durumundadır. Dolayısıyla tüm parti kadrolarının kendilerine, pratiklerine bu ölçü üzerinden bakmaları ve öncelikle şu soruları sormaları gerekir: Marksizmi ve parti çizgisini öğrenmek üzere sistematik bir çaba içerisinde miyiz? Güncel politik gelişmelere de yanıt bulmak üzere döne döne bu kaynaklara başvuruyor muyuz? Son dönemde yerelimizde yaşanan süreçler ve sorunlar üzerine kalem oynatabildik mi, parti yayınlarına son bir yıl içerisinde ne kadar katkı yaptık?

Eğer bu tayin edici alanda gelişme dinamizmi gösteremez ve mesafe alamazsak, politik mücadele alanında yüzeyselleşiriz ve bir yerden sonra da verimsizlik kaçınılmaz son olur. Kişi tekdüzeleşir, zamanla başarısızlık ve genel siyasal atmosferdeki gerilemelerin de etkisiyle devrimci heyecan ve azmini yitirir, gelişme dinamizmini de bitirir. Yine de devrimcilikte ısrar gösterse bile, bir yerden sonra hep belli sınırlar içerisinde kalır, koşulları oluştuğunda da sorunlu hale gelir.

Devrimcilik kalıplara sığmaz!

Geniş anlamda, yaşamda yerleşmiş kalıplardan söz edildiğinde, devrimcilikte de tehlike çanları çalıyor demektir. Çünkü devrimcilik ileriye yönelik sürekli bir yıkma ve yapma eylemidir. Düzenin kiri ve pasından kurtulmak, onunla her bakımdan (ideolojik, siyasal, sosyal, kültürel) sürekli bir savaşım halinde olmak, bunun için de devrimci değerlerle silahlanmak, bu silahları etkin bir mücadele içerisinde kullanabilmek, bu yolda kesintisiz bir çaba göstermek demektir. Başka bir ifadeyle, partinin bir önderler örgütü olduğunu düşünürsek, her bakımdan önderlik etmek istediğimiz sınıfa yakışır bir devrimciliği yaratma, bunun için durmadan bıkmadan çalışma sorumluluğudur bu.

III. Parti Kongresi, hem tek tek kadrolar şahsında, hem de devrimci cüret bir göstererek toplamda partide bir devrimcileşme sorunu olduğuna dikkat çekmiş ve "Partiyi her açıdan devrimcileştirmek" şiarını yükseltmişti. Bu müdahaleye konu olan sorunlar büyük ölçüde II. Kongre'yi önceleyen açık çalışmanın baskın olduğu dönemin sorunlarıydı. Parti

bu kapsamda birikmiş sorunlara ilk olarak II. Kongre'de neşter vurmuş, III. Kongre'de ise bu denli sert bir müdahaleyi gündeme getirmiştir. Bu çabanın IV. Kongre'de devam ettiğini biliyoruz.

Sorunlarına açık yüreklilikle yüklenen partimiz bu alanda önemli mesafeler almış, bugün sol hareket içerisinde hem devrimci sınıfın temsilcisi olma konumundan doğan bir ayrı yer edinmiş, hem de genel devrimcilik ölçüleri üzerinden ileri bir örnek haline gelmiştir.

Bu gerçekleri hesaba katmalı, bununla birlikte kesintisiz bir devrimcileşme çabasını gösterebilmeli, daha çok da partinin devrimcilik ölçütleri üzerinden bunu yapmada zaman zaman sorunların ortaya çıktığını kabul etmeliyiz. İhtilalci ruh ve davranış çizgisi, günlük yaşamı ihtilalci bir ruhla örgütleyebilme ve disipline etme, düzenin kiri ve pasından arınma, devrim için her bakımdan donanma ve donatma, parti çıkarlarını her şeyin üstünde tutma, tüm bu bakımlardan güçlü bir gelişme ve güçlenme dinamizmi... Öyle ki devrimciliğimizin önüne hiçbir sınır koymamalı, hiçbir zaman mevcut olanla yetinmemeliyiz. Disiplinli, enerjik ve kararlı bir çabayla gücümüzü, kapasitemizi, yeteneklerimizi sürekli olarak geliştirmeliyiz.

Kendimizi ve çalışmamızı hem devrimin ihtiyaçları, hem de komünist bir insanın temel ölçütleri üzerinden yüreklice değerlendirmeli, zayıflıklarımızla da aynı yüreklilikle mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki, eğer bir kadro yerinde sayıyor ve bunu dert etmiyorsa, orada büyük bir tehlike var demektir. Zira değişim ve dönüşüm ancak içsel bir istek ve iradeyle mümkündür. Bu yoksa, en yetkin bir örgütçünün dahi yapabileceği bir şey yoktur. Devrimcilik bu istek ve iradeyle yaşamını devrimin ihtiyaçlarına uygun biçimde kurmak demektir. Bu zorlu ve kesintisiz bir çabayı gerektirir. Bu çabadaki zayıflık bir yerden sonra kabullenmeye dönüşür, bu ise sorunlar karşısında teslimiyet demektir . Bu türden bir teslimiyetin sonu ise kaçınılmaz biçimde devrimci kimlikte bozulma olur.

Örgütsel güvenlikte kalıplar ölüm demektir!

Örgütün düşman saldırılarına karşı hazırlıklı hale getirilmesi ve korunması bir parti için hayati önemdedir. Bunun için her an düşmana karşı uyanık olmak, onun sürekli olarak örgüte darbe vurmak üzere çalıştığını, bunun için sürekli yeni yol ve yöntemler geliştirdiğini bilmek gerekir. O nedenle örgütsel güvenlik alanında hiçbir zaman uyanıklığı elden bırakmamalı, siyasal ve örgütsel yaşamın her anında güvenliği gözeten bir sorumlulukla davranabilmeliyiz. Yaşamımızda, düşüncemizde ve eylemimizde doğal bir özellik haline getirmeliyiz.

Beraberinde savunma hatlarımızı geliştirmek ve güçlendirmek, varsa açıklarımızı tespit etmek ve güçlerimizi yetkinleştirmek için kesintisiz bir çaba içerisinde olmalıyız. Elbette bu sorun karşısında asgari bir başarı için elimizde hazır formüller yoktur. Sürekli bir yenilenmeyi ve gelişmeyi başaramayanlar açık vermekten kaçınamazlar. Çünkü sürekli olarak teknik/teknolojik bakımdan kendisini güçlendiren, sınırsız teknik ve insan olanaklarını örgüte darbe vurmak için seferber eden, işi gücü bu olan bir düşmanla yüzyüzeyiz. Dolayısıyla, hazır ve kalıplaşmış yöntemlerle böyle bir düşmanla başetmemiz mümkün olmaz. Yöntemlerimiz karşısında düşmanımız hızla tedbirler alır ve onları hızla eskitir.

"Bugüne kadar bir şey olmadı, demek ki kullandığım yöntemler işe yarıyor" demek, kendini kandırmak, yerleşik kalıplara boyun eğmekten başka bir şey değildir. Çünkü o güne kadar bir şey olmaması düşmanın sana ulaşmadığı anlamına gelmez. Sadece o gün için darbeyi vurmayı tercih etmiyordur, çünkü siyasal tercihleri bakımından henüz zamanı değildir. Ya da daha fazlası için kontrol altında tutuyordur. Alışılmış yöntemler ve rutin bir yaşam düşmanın işini kolaylaştırır. Rosa'nın "hareket etmeyen zincirlerini hissedemez" sözü

bu duruma da uyuyor. Eğer bu alanda yerleşmiş bir rutin ve kalıplaşmış bir davranış çizgisi varsa, bizi yakalayan zincirleri hissedemeyiz. Ama rutinin dışına çıkıp düşmanımızın mevcut olanaklarını ve yöntemlerini gözeten bir davranış çizgisi geliştirirsek, o zaman harekete geçen düşmanımızın nasıl da görünür hale geldiğini görürüz.

Bunun için örgütsel güvenlik alanında da kalıpları kırmak, ihtilalci bir ruh, düşünme ve davranma çizgisini bu alanda da varetmek zorundayız. Bu ise üst düzeyde bir uyanıklık, teknik becerimizi geliştirme, süreklileşmiş bir yaratıcı düşünsel emek ve pratik demektir.

Sınıf ve kitle çalışmasında darlığaşmak kalıpları kırmakla mümkün!

II. Kongre'den başlayarak tüm kongreler genel olarak kitle çalışmasında, ama özellikle de sınıf eksenli çalışmadaki darlıklarımızın üzerinde döne döne durmuştur. Son olarak "başarılı ve verimli bir sınıf-kitle çalışmasının sorunları" üzerinde özellikle duran IV. Kongre, "niceliksel gelişmenin önemi"ni vurgulayarak şu çağrıyı yapmıştır:

"TKİP IV. Kongresi somut hedeflere ve başarı ölçülerine ilişkin tüm yerleşik kalıpların parçalanıp bir yana atılmasını, gerçek bir sınıf partisi olmanın bilinci, özgüveni ve iddiası ile sınıf kitleleriyle etkin bir birleşme çabası içine girilmesini, başta yeni seçilen Merkez Komitesi olmak üzere tüm parti örgütlerinin önüne temel önemde ve ertelenemez bir görev olarak koymaktadır." ***(IV. Kongre Bildirisi,*** *Ekim 2012)*

Kongre materyallerinde, sorunun kapsamı ve mahiyeti ile aşılması yönünde ortaya konulan yaklaşımlar son derece somut ve işlevseldir. Propagandanın içeriğinden örgütsel ve kadrosal niteliğe, yayınlardan çalışmanın eylemli bir hat üzerinden örgütlenmesine kadar uzanan geniş bir kapsamda, çalışma tarzı başlığı altında sorunlarımız kadar çözüme yönelik yaklaşımlar da net biçimde ortaya konulmuştur. Kongreden kısa bir zaman sonra, bu süreçte ortaya çıkan deneyimlerden de hareketle kaleme alınan *"Çalışma tarzında köklü bir değişim ihtiyacı"* başlıklı *Ekim* başyazısı da *(Sayı: 287, Şubat 2013)* konuyu özellikle tıkandığımız noktalar üzerinden irdelemiştir. (Bu vesileyle bu yazının bir kez daha incelenmesini öneriyoruz.)

Son derece yakıcı ve önemli olan bu soruna ilişkin tüm açıklıklara ve tanımlanmış somut görevlere rağmen alınan mesafe hala da sınırlıdır. Bazı yerellerde sınıf içerisinde anlamlı mevziler, sınıf eksenli bir çalışmada alınmış gözle görülür mesafeler olsa da, henüz genelde parti bu açıdan eşiği aşmış değildir. Genel ve yüzeysel bir seslenme faaliyetiyle yetinmek, siyasal süreçlere güçlü refleks eylemlerle yanıt üretememek, ısrarlı ve kararlı bir fabrika yönelimi yerine kolayı seçip genel siyasal süreçlere ve zeminlere eğilim göstermek, fabrika çalışmasında sistematik ve politik bir yoğunlaşmayı başaramamak... Düne göre daha ileri bir noktada olsak da, hala da almamız gereken mesafe olduğu yeterince açıktır.

Haziran Direnişi'nin sunduğu olanakların yanısıra, son dönemde bazı yerellerde, özellikle de siyasal gericiliğin etkin olduğu yerellerde kazanılan başarılar, partiyi fazlasıyla zorlayan bu sorunun pekala aşılabileceğini göstermektedir. Bunun için tüm kadro ve yerel örgütlerin sorgulayıcı bir çaba ve yerleşik kalıpları bir bir kıran devrimci bir irade göstermeleri şarttır. Elbette bunu yaparken başarılı deneyimlerimizden de öğreneceğiz. Bu vesileyle belirtelim ki, bu deneyimlerin irdeleyici bir yöntemle tüm partiyle paylaşılması büyük önem taşımaktadır.

Uzlaşma, kabullenme, yetinme!

Son olarak belirtelim ki, kalıpları kırmak için hem kendimize ve hem de yoldaşlarımıza karşı acımasız davranmalıyız. Rutinle, gerilikle, yetinmecilikle, ataletle, alışkanlıklarla uzlaşmamalıyız. Tüm bunların üzerine devrimci bir savaş ruhu ve başarma azmiyle gittiğimizde, hiç kuşku yok ki kazanan biz olacağız.

Kitle eylemine önderlik alanındaki zayıflıkları aşmalıyız!

M. Efe

Haziran Direnişi son yılların en görkemli kitle hareketi olma özelliğini taşıyor. Bu direniş kitlelerin öfke patlamasının ne zaman yaşanacağının önden kestirilemeyeceğini bir kez daha ortaya koymuştur. Fakat dünyada ve Türkiye'de yaşanan sosyal-siyasal gelişmeleri bilimsel olarak tahlil eden marksist bir partinin, kitlelerin büyüyen öfke ve tepkisinin patlama dinamiklerini nasıl biriktirdiğini saptaması zor değildir. Uzun bir dönemdir bu gerçekliğe işaret eden partimiz, son olarak. IV. Kongre'de bunun altını daha belirgin biçimde çizmiş ve "devrime hazırlanıyoruz" şiarını öne çıkarmıştır. Zira gelecek fırtınalı günleri devrimin olanaklarına çevirebilmek devrimci hazırlığın düzeyi ile bağlantılıdır. Nitekim Haziran Direnişi, partinin dönem tespitinin doğruluğunun ötesinde, devrimci hazırlığın önemini göstermiştir.

Devrimci bakışaçısının önemi!

Devrimci bir parti her şeyden önce devrimci teori ile devrimci eylem bütünlüğünün ifadesidir. Tek başına sistemi, dönemi, gelişmeleri vb. başarıyla tahlil etmek kimseyi devrimci yapmaz. Devrimciliğin temel ölçütü, doğru bir devrimci çizgi ve buna uygun bir pratiktir.

Bununla birlikte, devrimci olma iddiasındaki bir parti bilimsel temellere dayalı devrimci bakışaçısına sahip değilse devrime katkı sunamaz. Güç ve imkanlarını düzeni zayıflatıp yıkacak eylemliliğe dönüştüremez. Bunu başaracak kadroları yetiştiremez. Yaratacağı kadrolar, aydın ya da maceracılar topluluğu olmanın ötesine geçemez. Ya kitlelerin eylemini geriye çekerler ya da kendilerini tatmin etmek için kitleler adına çarpışırlar. Haziran Direnişi'nde sol hareket tarafından bunun her iki örneği de sergilenmiştir.

Haziran Direnişi devrimci bakışaçısının önemini bir kez daha pratik içinde ortaya koymuştur. Devrimci bakışaçısından yoksun ya da zayıf örgütlerin edilgen bir biçimde sürecin arkasından sürüklendiğini göstermiştir. Büyüklüğü ile övünen siyasal hareketlerin nasıl da iradesiz kaldıkları görülmüştür.

Kitle hareketine önderlik alanındaki zayıflık!

Devrimci kadro her alanda kitlelere önderlik etmek, kitlelerin eylemine bilinçli bir ifade kazandırmak ve doğru hedeflere yöneltmekle sorumludur. Devrimci hazırlık, fabrikada, mahallede ya da barikat başında buna uygun davranabilmek demektir. Bu açıdan Haziran Direnişi önemli bir sınama olmuş, "devrime hazırlık" çağrısının gerçek kapsamı daha iyi görülmüştür.

Partimiz birçok açıdan Haziran'a giden süreci değerlendirerek düşünsel hazırlığı ortaya koymuş, bunun gereklerine çubuk bükmüştür. Buna rağmen yaşanan zayıflık ve yetersizlikler ortadadır. Bunların başında kitle hareketine önderlik alanındaki eksikliklerimiz geliyor. Tabii ki mevcut niceliğimizle Haziran Direnişi'ne önderlik etme ve parti çizgisine uygun politikalarla hareketi yönlendirme imkânına sahip değildik. Fakat çalıştığımız alanlarda daha güçlü müdahalelerde bulunabilirdik. Bu çerçevede kısmi bir başarımızın olduğu söylenebilir fakat bunun mevcut tablomuzun gerisinde kaldığı açıktır.

Devrimci bir eylemin içinde olmak, barikatlarda düşmana karşı yiğitçe çarpışmak

ya da işçi ve emekçi kitleler içinde bayrağımızı taşımak değildir. Kitlelerin olduğu her yerde partinin hedeflerini anlatmak, kitleleri bu hedefe yöneltmek çabası içinde olmak gerekir. Bu tutum bizi edilgen olmaktan çıkarır. Kitlelerin dağınık ve kendiliğinden eylemine yön vermemizi sağlar. Haziran barikatlarında bu eksiklikleri yaşadık. Kimi yoldaşlarımız barikatın en önünde çarpışmasına rağmen orada sıradan bir insan olmanın ötesinde bir tutum sergileyemeyebildi. Kitleleri yönlendirecek adımlar atmaktan geri durabildi. Dolayısıyla partinin kadrosu, militanı gibi davranamadı. Devrimciliği polise taş atmaya indirgeyen dar pratikçiliği aşamamak, yüzlerce-binlerce insanın ne yapacaklarını bilemedikleri için sağa sola savrulduğu yerlerde kitlelere önderlik edecek refleksleri güçlü bir biçimde gösterememek, devrimci kadro ve militanların dersler çıkarıp aşması gereken zaafiyetlerdir.

Bizler, işçi sınıfının devrimci ideolojisini benimsemiş kadrolar ve militanlar olarak hiçbir ortamda edilgen kalamayız. Devrime hazırlık işte bunun bilincinde olmak, bu bilinci hareket içerisinde ete-kemiğe büründürmektir.

Elbette kitleleri devrimci temelde etkilemek ve bu çerçevede kitle hareketine yön vermek kolay değildir. Fakat bu hiçbir biçimde kendiliğinden bir sürüklenişe yol açmamalıdır. En azından devrimci partinin programını ve tutumunu kitlelere taşıma çabası içinde olmalıyız. Yoğun politizasyonun yaşandığı alanlarda parti çizgisini anlatmalı, onları parti saflarında mücadele etmeye çağırmalıyız. Bugünün Türkiye'sinde partimizin kitleler içinde tanınır hale gelmesi bile önemlidir.

Devrimci önder savaşçı olma zorunluluğu

Direnişte inisiyatif kullandığımız birçok alanda ve barikatta kitleleri harekete geçirme ve yönlendirme imkanı yakaladık. Dağınıklığı bazı alanlarda kısmen giderebilmeyi başardık.

Bunu daha güçlü yapabilmek, sağlam bir dünya görüşü ve inisiyatifli davranabilme ile bağlantılıdır. Böyle davranamadığımız yerlerde kendi güçlerimizi bile derli toplu hareket ettiremedik. Onlarca yoldaşımızın olduğu barikatlarda bir araya gelmeyi başaramıyorsak, kitlelere nasıl önderlik edebiliriz? Tablo böyleyken istediğimiz kadar barikat kuralım, bu bize, sınıf ve kitle hareketine kalıcı bir kazanım sağlamaz. Zira bu, örgütlü olma bilincinin zayıflaması, kendiliğindencilik, politik etkinin yaratılamaması, devrimci tutumun kitlelere taşınamaması, bunlara bağlı olarak kadro ve militanlarda moral kırılma gibi sonuçlar doğurur.

Bu sorunlar, deneyimlerden dersler çıkarılarak aşılmalıdır. Bu noktada en önemli sorumluluk yerel önderliğe düşmektedir. Güçleri planlamalı ve kolektif mücadelenin parçası yapabilmelidir. Biz güçlerimizi eyleme getirdik denilip kendiliğindenci gidişe bırakılmamalıdır. Barikat başına gelindiğinde, gerçek bir önderlik burada kendi güçlerini de örgütlü hareket ettirmenin avantajıyla kitleri yönlendirme imkânı yakalar. Haziran barikatlarının önemli ders ve deneyimlerinden biri budur.

Devrime hazırlanmanın hayati önemi

Dünya ve Türkiye'deki sınıf ve kitle hareketleri, işçi sınıfının önderliğinin önemini ortaya koymaktadır. Bu tabloda bize düşen görev, sınıf içinde devrimci faaliyeti yükseltmektir. Sınıfı devrimci çizgiye kazanmak ve militan eylemlere hazırlamaktır. Türkiye devriminin geleceği buradan geçmektedir. Yıllardır bu alanda faaliyet yürütüyoruz. Önemli bir birikim ve deneyime sahibiz. Bu deneyimleri Haziran Direnişi ışığında gözden geçirmeli, eksikliklerimizi aşmalı ve geleceğe hazırlanmalıyız. Atılan her adım, söylenen her söz önemlidir. Kimileri kısa yoldan güç olmak, bir yerleri tutmak kaygısıyla hareket edebilir, sınıfın geri yanlarına seslenen uzlaşmacı bir çizgiyi sınıf içinde yayabilir. Bizim görevimiz ise, sınıfın devrimci bilincini ve eylemini geliştirerek onu siyasal mücadele alanına çıkarmaktır. Haziran'ın sıcak günleri bunun ne denli yakıcı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Gençlik hareketi ve reformizm

D. Demir

Birçok yönüyle yeni bir dönemden geçiyoruz. Yayınlarımız farklı yönleriyle bu yeni dönem üzerinde duruyor ve bu dönemin ihtiyacını karşılayabilecek bir pratik, politik ve örgütsel gelişmenin öneminin altını çiziyor. Bu çerçevede gençlik hareketini ele almak, gençliğin durumunu, potansiyellerini ve gençlik çalışmamızı farklı yönleriyle değerlendirmek, dönemin özgünlükleri üzerinden hedefler belirlemek ve bu konuda etkili bir süreci örgütlemek görevi önümüzde duruyor.

Gençlik hareketini doğru bir bakışaçısıyla değerlendirmek, bu temelde zaaf ve yetersizlikleri ortaya koymak, ortaya çıkacak tablo üzerinden etkili bir müdahalenin yol, yöntem ve araçlarını yaratabilmek genç komünistlerin temel sorumluluğu durumunda.

Devrimci müdahale ihtiyacı!

Onyılları bulan sürecin doğal ve kaçınılmaz sonucu olarak gençlik hareketi içerisinde biriken mücadele potansiyeline farklı vesilelerle işaret ediyoruz. Haziran Direnişi'yle ortaya çıkan tablo değerlendirmelerimizin yeni bir düzeyde doğrulanması olmuştur.

Gençlik içerisinde biriken mücadele potansiyeli dönem dönem kendini dışa vurmaktaydı. Haziran Direnişi ise gençliğin aktif ve kitlesel katılımına tanıklık etmiştir. Bir bütün olarak kapitalist sistemin gençliğe hiçbir şey veremeyecek olması gerçeği ve gençliği hedef alan saldırılar, gençliğin mücadele potansiyelini mayalayan zemin durumundadır. Fakat tarihsel ve güncel birçok örnek üzerinden de anlaşılacağı gibi, tek başına derinleşen sorunlar ve bu sorunlar karşısında biriken öfke, mücadelenin gelişimi açısından yeterli değildir. Ancak devrimci temellerde gerçekleştirilecek bir müdahale, gençlik hareketinin doğru hedeflere yönelerek güçlenmesini sağlayabilir. Sistemin kendi doğasından kaynaklanan sorunlar üzerinden mayalanan bir potansiyel, sistemin temellerini hedefleyen, devrimci temellerde sorunları aşmaya çalışan bir bakış ve müdahale çabasıyla güçlendirilebilir.

Bugün gençlik saflarında biriken öfkeyi örgütlemek, devrimci kanallara akıtabilmek, büyüyen mücadele potansiyelini devrimci bir bakışaçısıyla değerlendirerek yönlendirmek, özcesi gençliğin her yönüyle devrimci önderlik ihtiyacını doldurmak çabası gündelik pratiğimizi belirleyenlerden biri olmak zorundadır.

Gençliğin devrimci önderlik ihtiyacını karşılayabilmek, ideolojik, politik-pratik ve örgütsel olarak dinamik bir gelişim ve mücadele sürecini gerektiriyor. Bu aynı zamanda gençlik hareketinin önündeki engellerle de çok yönlü bir mücadele süreci anlamına geliyor. Burada, bu engellerin en önemlilerinden biri olan reformizmi ele alacağız.

Reformizmin etkisi

Bugün gençlik hareketi içerisinde reformist etkinin belirgin bir ağırlığı var. Özellikle 1980 sonrası dönemde devrimci hareketin yaşadığı erozyon ve toplumsal mücadelenin yaşadığı tıkanmanın yansıması olan bu etki, gelinen yerde gençlik hareketinin devrimci temellerde gelişimine ket vuran en önemli etkenlerden biridir.

Reformist örgütler büyük bir bölümüyle dünün devrimci konumda bulunan örgütlerinin yaşadıkları tasfiyeci evrimin ürünüdür. Onyıllardır yaşanan tasfiye sürecinde devrimci iddia ve hedefler yitirilmiş, devrimci konum terkedilerek düzenin icazet alanına çekilinmiş, ideoloji, politika ve örgüt bu yeni konum üzerinden inşa edilmiştir. Devrimci iddia ve iradelerini yitirenler, kurulu düzeni kendi içerisinde reforme etmeyi programatik hedef haline getirmiş, buna uygun bir örgütsel bilinç ve şekilleniş yaratmışlardır. Bugün toplumsal mücadele dinamikleri içerisinde belirgin bir şekilde öne çıkan reformist atmosfer ve etkinin gerisinde bu olgu vardır.

Bu süreç gençlik hareketi içerisinde de yansımasını bulmuştur. Varolduğu kadarıyla gençlik hareketi ve mücadelesi içerisinde reformizm belirgin bir ağırlık kazanmıştır. Mevcut konumları ve etki düzeyleriyle gençlik hareketi içerisindeki ilerici potansiyeli büyük oranda bünyelerinde toplamakta, düzen sınırları içerisine hapsetmektedirler.

Sistemin temellerinden kaynaklanan çok yönlü sorunlar zemininde mayalanan gençlik hareketi ancak sistemi hedefleyen bir mücadele içerisinde gelişebilir, potansiyelini gerçek anlamıyla ortaya koyarak kendi kimliğini oluşturabilir.

Ufku düzen sınırlarını aşmayan, bu düzenin kimi kurumlarını hedef alan bakış ve politikalarıyla, bu zeminde oluşturdukları örgütsel yapılarıyla gençliğin mücadelesinin önüne düşme iddiasında olan reformistler, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt veremezler. Gençlik hareketinin mücadele potansiyelini düzen sınırlarında tutmak ötesinde bir işlevi olmayan reformizm, gençlik mücadelesi için kısır bir döngüdür. Sorunlar ortadan kalkmadığı ölçüde mücadele hep varolacak, fakat devrimci temellerde gelişmediği sürece daha ileriye taşınamayacaktır.

Toplumsal mücadelelerin gelişip kitleselleştiği, düzen sınırlarını aşarak militan bir kimlik kazanmaya başladığı evreler, reformist akımların mücadelenin önüne açıktan geçtikleri dönemler olmuştur. Geçmiş deneyimlerin yanı sıra, bugünün sınırlı mücadele pratiklerinin ortaya koyduğu deneyimler bunu sayısız kez kanıtlamıştır.

Reformizme karşı gençliğin devrimci odağını yaratabilmek!

Reformizmin panzehiri devrimci gençlik mücadelesinin gelişimidir. Reformizm yaşam alanını devrimci atmosferin zayıflığında bulur. Devrimci örgütlerin etki ve gücünün sınırlandığı evreler, reformizmin nefes almasını ve giderek palazlanmasını kolaylaştırır. Reformizme karşı en etkili mücadelenin yolu gençliğin mücadele potansiyelini devrimci bir odak etrafında birleştirip seferber edebilmekten geçmektedir.

Gençlik içerisinde devrimci odak yaratma ihtiyacına yanıt verebilmek, ideolojik, politik, örgütsel ve bütün bunların hayat bulacağı devrimci pratik işidir. Kapitalist sistem gerçekliğinden hareketle mücadelenin temel hedefine sistemin kendisini koyabilmek, gündelik her gelişmeyi devrimci politika ekseninde işlemek, gençliğin geniş kesimlerini bu devrimci bakış ve politika üzerinden yan yana getirebilecek devrimci örgütsel zeminleri yaratabilmek ve elbette bütün bunları gündelik olarak hayata geçirebilecek kuvvette devrimci pratik sahibi olabilmek... Reformizme karşı mücadelenin en acil ihtiyacı budur.

Reformizme karşı güçlü bir ideolojik mücadele, onu bu mücadele üzerinden gündelik politikada mahkum edebilmek temel önemde bir yerde duruyor. Reformizmin sınırlılığı, ufuksuzluğu ve gençlik hareketinin gelişmesinin önünde engel olduğu gerçeği gençlik kitlelerine ancak gündelik pratik içerisinde etkili bir şekilde anlatılabilir. Yaşamın gerçeklikleri somut pratik süreçler içerisinde işlenebildiği, gündelik gelişmeler etkili bir devrimci mücadelenin konusu haline getirilebildiği, gençlik kitleleri bu temel üzerinden mücadeleye çekilebildiğin ölçüde, bu aynı zamanda reformist etkiye de vurulmuş bir darbe olacaktır.

Haziran sürecinde tüm açıklığıyla gördüğümüz bir olgu var. Belki de hayatında ilk kez eyleme katılmış insanların, oluşan toplumsal atmosferin etkisiyle sergiledikleri direnme gücü daha ilk günlerden reformistlerin çapını fazlasıyla aşmıştır. En sıradan insanlar -ki büyük bir bölümü gençlik güçleridir- militan çatışmalar içerisinde taleplerini haykırırken, öfkelerini dile getirirken, reformistler bir kez daha itfaiyeci misyonlarını yerine getirmeye, varolan öfkeyi dizginlemeye ve geriye çekmeye çalışmışlardır. Kimi yerlerde alanları terkederek, "basın açıklamaları" gerçekleştirmişlerdir.

Reformizmi kitleler içerisinde teşhir olmasını sağlamak, etkisini sınırlandırmak, gündelik pratikteki devrimci politikanın güçlülüğüne bağlıdır. Sistemin temellerinden kaynaklanan sorunların mayaladığı mücadele potansiyelini, devrimci politikayı temsil eden devrimci bir örgüt etrafında biriktirme konusunda alınacak mesafe, barikat kaçkınlarının yaşam alanını daraltacak, gençlik güçlerinin mücadele potansiyelini düzen sınırlarında eriterek reformist hayaller içinde kötürümleştirenlere karşı güçlü bir yanıt olacaktır.

Eylem-amaç-anlam ilişkisi üzerine

M. Dağlı

İdeal ile eylem aynı bütünün parçaları olmakla birlikte, ideali amaç, eylemi ise bu ideali gerçekleştirmenin aracı olarak tanımlamak mümkün. Dolayısıyla, ideallerini gerçekleştirmek isteyenlerin aynı zamanda birer eylemci olmaları kaçınılmazdır.

İdeal ile eyleme farklı nitelikler yüklemek, aralarındaki ilişkinin mekanik olacağı anlamına gelmeyeceği gibi, eylemin araç olarak tanımlanması da onu idealden/amaçtan bağımsız kılmaz. Tersine, ideal ile eylem ya da amaç ile araç arasında sıkı bağlar vardır. Her amacın kendine göre araçlar yaratması gibi, bir ideali gerçekleştirme süreci olarak eylem de, hedeflediği idealin veya kurmak istediği dünyanın izini taşır.

***

Eyleme anlamını veren, gerçek kılmaya çalıştığı idealdir. Buna göre anlam, ideal ile eylemin oluşturduğu bütünden süzülerek oluşur. Bundan hareketle, devrimci eyleme anlamını katan temel olguyu, bu eylemin sınıfsız, sömürüsüz, eşit özgür bir yaşamın kapılarını açacak olan sosyalist bir dünya kurma idealine sıkı sıkıya bağlı olmasında ve bu dünyayı kurma süreci olarak gerçekleşmesinde bulabiliriz.

Burada devrimci eylemi, kelimenin dar değil fakat siyasal faaliyetin bütününü içerecek genişlikte ele alıyoruz. Ajitasyon-propaganda, örgütlenme ve pratik çalışmalar genel olarak "devrimci eylem"in kapsam alanındadır. Kimi zaman içiçe geçen, çoğu zaman ise farklı araçlarla sürdürülen bu eylem biçimlerinin toplamını, "ideali kurma uğruna girişilen devrimci eylemler" olarak tanımlıyoruz.

İdealden anlamını alan eylem, basitten karmaşığa, bu ideal uğruna harcanan tüm emeği kapsar. Dolayısıyla, bir bütün olarak siyasal faaliyeti, bu anlam dünyasının yaşam alanı ve geleceğe taşıyıcısı saymak gerek. Anlam, ideal ile eylem birliğinden kaynağını alsa da, bu birliği hem pekiştirir hem de tamamlar.

***

Devrimci siyasal çalışmanın bir bütün olarak, günlük koşturmacalar da dahil, bu çerçevede anlamlandırılması önemlidir. Zira siyasal faaliyetin dar veya yüzeysel anlamlandırılması, eylemin idealle bağının gözden kaçırılmasına yol açabilir. Bu ise, eylemler sürecinin coşkusunu zayıflatır. İdealle bağı güçlü bir şekilde kurulamayan veya anlam dünyasından bağımsız ele alınan pratik işlerin yorucu olması, hatta kimi zaman angarya olarak algılanması olasıdır. Siyasal faaliyetin pratik işlerinin yoğunlaştığı zaman kesitlerinde bu tür yakınmaların gündeme gelmesinin temel nedenlerinden biri, eylemin idealle bağının yeterince güçlü kurulamaması veya bu bağın gözden kaçırılmasıdır.

Pratik işlerin gereğinden çok yer kapladığı bir tarzı savunmuyoruz elbette. Devrimci siyasal faaliyetin planlanmasında pratik işlerin yanısıra, eğitim ve örgütlenme ayağının da mutlaka hesaba katılması gerekir. Ancak devrim ve sosyalizm mücadelesinde pratik işlerin yoğunlaştığı zaman kesitlerinin olması kaçınılmaz olduğuna göre, bu süreçlerin "yorucu" olmaması, eylemin idealle bağının güçlü bir şekilde kurulması ve harcanan her emek zerresinin anlam dünyasını zenginleştiren bir katkı olarak algılanmasının önemine

dikkat çekmek gerekiyor. Coşkuyu diri tutmanın, eylemlerin yarattığı etkiden somut kazanımlar süzebilmenin olanakları, siyasal faaliyetin bir bütün olduğunun fark edilmesi ve her çalışmanın "ideal-eylem-anlam" bütünlüğü içinde ele alınması ile artacaktır.

***

Eylemi, idealin yaşamda karşılık bulma süreci olarak da tanımlayabiliriz. Bu böyle olmakla birlikte, idealin teoride dile getirilmesi ile pratik siyasal yaşam arasında zorunlu olarak belli bir açı vardır.

Bu durum Nazım Hikmet'in "Yapıyla yapıcılar" şiirinde edebi bir anlatımla ve çarpıcı bir şekilde dile getirilmektedir.

"Yapıcılar türkü söylüyor
Yapı türkü söyler gibi yapılmıyor ama.
Bu iş biraz zor.
Yapıcıların yüreği
bayram yeri gibi cıvıl cıvıl
ama yapı yeri bayram yeri değil.
yapı yeri toz toprak.
Çamur, kar.
Yapı yerinde ayağın burkulur
ellerin kanar."

Nazım'ın yapıcılarının yürekleri toza, toprağa, çamura, kara, burkulan ayağa, kanayan ellere rağmen, bayram yeri gibi cıvıl cıvıldır. Zor görüneni başaran yapıcıların, neyi ne için inşa ettiklerinin bilincinde olduklarını, toz, toprak, çamur içinde gerçekleştirdikleri eylemi, inşa ettikleri yapıyla/gelecekle bağını kurarak anlamlandırdıklarını görüyoruz. Başarılarını, yapıyı inşa etme sürecini tam da bu bütünlük içinde kavramış olmalarına borçludurlar.

"Yapı yerinde ne çay her zaman şekerli
her zaman sıcak,
ne ekmek her zaman pamuk gibi yumuşak
ne herkes kahraman
ne dostlar vefalı her zaman.
Türkü söyler gibi yapılmıyor yapı
bu iş biraz zor,
zor mor ama
yapı yükseliyor, yükseliyor..."

Yapıyı yükseltme eylemi, bunu devrimci siyasal yaşamın ve faaliyetin tümü olarak da ele alabiliriz, pek çok zorluklar içeriyor. İdealin yüceliği ile hayatın zorlu gerçekliği arasındaki çelişki burada da karşımıza çıkıyor. Bu çelişkiye rağmen, yapının/geleceğin ancak bu koşullarda kurulabileceğinin farkında olmak, eylemin anlamını, geleceği kurma süreciyle bağı içinde kavramak, yapıcıların yüreklerinin bayram yeri gibi cıvıl cıvıl olmasını sağlıyor.

Her sınıf devrimcisi, doğal olarak yapıyı inşa eden yapıcılar ordusunun hem neferi hem ustalarından biridir. Dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesinin tozuna toprağına, karına boranına, kimi dostların vefalı, herkesin ise kahraman olmamasına rağmen yüreğinin cıvıl cıvıl, bayram yeri olması gerekiyor. Bu da ancak yapılan işlerin idealle bağı kurularak ele alınması ve buna uygun anlamlar yüklenmesi ile mümkün olabilir.

Devrimci siyasal faaliyeti bu bütünlük içinde kavrayıp içselleştiren "yapıcılar" daha verimli, daha üretken, daha yaratıcı, daha atak ve daha kazanıcı olacaklardır.

Parti faaliyetlerinden...

Faaliyetimizi daha da güçlendireceğiz!

İşçiler için sömürü cehennemi olan Esenyurt'ta, komünistler olarak, fabrikalarda, sanayi havzalarında sınıfı sermayeye karşı örgütlemeye, illegal devrimci faaliyetimizi güçlendirmeye devam ediyoruz. Devrimci ajitasyon ve propagandamızı her türlü araçla yaygınlaştırıyoruz. Partimizin devrimci şiarlarını işçi ve emekçilere illegal materyallerimizle taşıyoruz.

"Kahrolsun sermaye iktidarı! Yaşasın sosyalist işçi ve emekçi iktidarı!", "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!", "Kürt halkına özgürlük!", "Özgürlük, devrim, sosyalizm!", "Parti, sınıf, devrim!", "Kanlı ellerinizi Suriye'den çekin!" ve "Çürüyen düzen, çeteleşen devlete karşı tek yol devrim!" şiarlı, TKİP imzalı afişlerimizi Talatpaşa, Mehterçeşme, Tokat Mahallesi, Balabanlı sanayi bölgesi, Atalay Caddesi, Tabela ve Yeşilkent'te yaygın bir şekilde kullandık.

Devrimci baharın ön günlerinde partimizin illegal faaliyetini güçlendirecek, işçi sınıfını kendi bayrağı altında birleştirme mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

Esenyurt'tan komünistler

İllegal faaliyetimiz sürüyor!

Dinci iktidar içeride işçi ve emekçilere, dışarda kardeş halklara yönelik saldırı politikalarına devam ediyor. İşçi ve emekçilerin hayatını cehenneme çeviren kan emiciler, dışarıda ise emperyalistlerin tetikçiliğini sürdürerek kardeş halkların kanını akıtıyorlar.

Bölgemizde, ***"Kanlı ellerinizi Suriye'den çekin!"*** TKİP imzalı afişlerimizle, Suriye'ye yönelik kirli savaşa karşı sesimizi yükselttik. Yanı sıra, 15. yıl vesilesiyle çıkartılan ***"Sınıfın ve devrimin partisi TKİP 15. Yılında!"*** şiarlı afişimiz ile ***"Parti, sınıf, devrim!"*** , ***"Özgürlük, devrim, sosyalizm!"*** şiarlarının yeraldığı afişleri ve dört yıl önce illegal parti faaliyeti esnasında sermayenin bekçi köpekleri tarafından katledilen Alaattin Karadağ yoldaş için çıkarılan, yoldaşın sülietinin bulunduğu ***"Kavgamızda yaşıyor! Alaattin Karadağ / TKİP!"*** imzalı afişleri bölgemizin dört bir yanında ve E-5 yolu güzergalunda yaygın bir şekilde kullandık.

Küçükçekmece'den komünistler